

4. MAI

NR 8/9/10/11/12-82

Fremad og aldri glemme, vår skyld er enighet

Kjell Tøftes

STUDER KAPITALEN!

Sentralstyret har vedtatt at NKS skal følge partiets sitt studieopplegg våren og hausten 1983. Opplegget går over tre møter. Måta skal vere obligatoriske for alle medlemmer

Dei to første studiemøte skal gjennomførast våren 1983, det tredje hausten 1983. I staden for å gjennomføre studiane over to vanlege lagsmøter, oppmodar vi laga til å eksperimentere med dagsseminar, helgeseminar og der der er praktisk mulig.

Det er utarbeida eit studieopplegg på tre møter for første del av "Kapitalen" som kjem ut i slutten av 1982. Det blir også utarbeida eit meir omfattande studieopplegg på 7 møter til første del av "Kapitalen". Dette opplegge kan nyttast til vidaregåande seminar, studieskoøring, sommarskule osv. Vi vil også anbefale Rød Ungdom sitt studiehefte om politisk økonomi som er eit utmerka grunnleggande innføring.

Partiet arbeider også med diskusjonsopplegg om fleire emner innfor sosialismedebatten. Eit av emna er sosialismens økonomiske problemar, eit anna om sosialistisk demokrati under proletariats diktatur. Desse opplegga vil bli sendt ut i NKS etterkvart som dei foreligg. Desse er ikkje obligatoriske opplegg, men er tilbod til organisasjonen.

Det vil bli innkalle til ein landsomfattande konferanse i januar 1983 for å førebu dei obligatoriske studia på "Kapitalen".

Sentralstyret i NKS.

KAPITALEN OG KRISA

Hvor mange ganger har vi ml-ere i skrift og tale forkynt at »krisa i kapitalismen« stadig blir verre? Det er ikke få. Og likevel - når krisa virkelig utvikler seg med stormskritt, da kommer det som julekvelden på kjerringa, også på oss. Vi oppdager at vi ikke har noen revolusjonær krisepolitikk som er på høyde med situasjonen. Hvorfor? Kanskje er det med oss som med de danske kommunistene i boka »Frydenholm« av Hans Scherfig - vi blir forbausa når vår egen teori slår til.

Kommunistene i boka blir arrestert og satt i fangeleir. De prøver å bruke sine borgerlig-demokratiske rettigheter i kampen mot fengslingene. De påberoper seg grunnlovens beskyttelse, de forlanger å bli framstilt for en dommer, de appellerer til høyesterett. Etter at høyesterett, uten å tre sammen, og uten at kommunistenes forsvarer har fått anledning til å uttale seg, avsier dom for at fengslingene er lovlige, sitter kommunistene og prater sammen i den fangeleiren der de er plassert:

»Vi har vår teori - sa Martin Olsen. Vi har forutsagt det som skjer. Og likevel er vi forbauset, når det skjer. Det er liksom vi ikke riktig har trodd på vår egen teori. Vi har trodd på de andre. Det er den feilen vi har gjort. Først trodde vi på grunnlovens beskyttende makt. Så trodde vi på dommerens uavhengighet. Så trodde vi på høyesteretts aktverdighet. Vi har hele tida trodd at det som skjer, ikke kunne skje. Vi har hatt vår teori om klassekampen, og vi har likevel trodd på det borgerlige demokrati. Det er vår feil. Hvis vi kommer levende fra dette her, skal vi ikke tro på borgerlig rettskaffenhet og demokrati. Vi skal aldri tro på klassefienden«.

Kommunistene i boka har vanskelig for å tro på sine egne teorier, sjøl når de sitter i konsentrasjonsleir. Vi har kanskje fortsatt litt vanskelig for å tro på »krisa i kapitalismen«, sjøl når vi sitter midt oppi den og prøver å lage handlingsparoler for alle som trues med arbeidsløshet? Men flere og flere gnir seg i øya og kommer fram til at det er nok klokt å ta vår egen teori svært så alvorlig. Og da er det jo heldig at studier i »Kapitalen« er ett av de viktigste elementene i partiplanen til våren. Sjelden har noe planpunkt vært så i tråd med de objektive krava klassekampen stiller.

Ikke så å forstå at »Kapitalen« er ei grei oppskriftsbok i gode kamp-mot-krisa-paroler. Hovedformålet med »Kapitalen« er å avsløre den *økonomiske bevegelsesloven for det moderne samfunnet* dvs. de økonomiske lovene som bestemmer kapitalismens utvikling og nødvendige undergang, sier Marx sjøl. Nettopp dette er det vi trenger bedre innsikt i og kunnskap om. Uten å forstå de indre motsigelsene og lovmessighetene i kapitalismen, kan vi ikke utvikle en krisepolitikk som er noe mer enn en tilfeldig samling paroler og krav. Uten bedre kunnskaper i politisk økonomi kan vi heller ikke nå ut over floskelstadiet når det gjelder å forklare folk hvorfor bare et nytt samfunnssystem kan løse de problemene arbeidsfolk nå opplever.

»Kapitalen« er tungt stoff. Og det blir litt av et løft for partiet å gjennomføre vårplanen på dette punkt. Det vil kreve grundige forberedelser på alle plan, og det vil kreve skikkelige forberedelser, sjølstudier, fra hver enkelt. Da vi starta innsamlinga for å få oversatt »Kapitalen« til norsk, var det en del motstand mot

SLIK KJØPER DU KAPITALEN

prosjektet. Mange var redde for at vi skulle snu ryggen til virkeligheten rundt oss, og fordrive tida i avsondret ro med rituelle studier av klassikerne. Jeg trur ikke det er så mange som ser problemet slik lenger. Det er snarere slik at virkeligheten har innhenta oss og nokså brutalt blottlagt en alvorlig feil i partiet fra topp til bunn: Manglende grep om den politiske økonomien. Klarer vi ikke å rette på den feilen, så klarer vi heller ikke å fylle skoa til et kommunistisk arbeiderparti i et kapitalistisk land i krise. Studiene i »Kapitalen» er derfor ingen isolert oppgave, men et nødvendig ledd i arbeidet med å utvikle en revolusjonær krisepolitikk, og i arbeidet med å utvikle en sosialistisk strategi for Norge.

»Kapitalen» er tungt stoff, javel. Men det er nå ganske mange som har klart å lese den før oss - vanlige arbeidsfolk i

mange ulike land som har fått si politiske skoloring ved å gå rett til selve hovedverket. I vår egen bevegelse er det flere som har tjuvstarta - med godt resultat: Vestfold arrangerte sommerskole over ei uke med intensiv skoloring i politisk økonomi, Rød Ungdom hadde politisk økonomi som hovedemne på sommerleiren sin - og kvinnekaderen i partiet har kasta seg over »Kapitalen» for å skjønne mer om kvinneundertrykkinga under kapitalismen. Jo flere som tjuvstarter, jo bedre er det.

Oktober-utgava kommer i november. Samtidig kommer et studiehefte, som inneholder litt om bakgrunnen for verket, forklaringer på vanskelige punkter, pluss studieopplegg. Laga bør allerede nå peke ut hovedansvarlig for å lede studiene, så vedkommende kan begynne å forberede seg straks materialet foreligger.

SLIK KJØPER DU KAPITALEN

Vi har valgt å utgi *Kapitalen* første bind i fire deler, den første delen kommer ut i løpet av november, de tre resterende delene kommer ut i løpet av 1983.

Kjøper du del 1 før 1.3.83, får du alle fire delene til favør-pris og sparer 92,- kroner. Vanlig pris for hver del er kr. 115,-, favørprisen er kr. 92,-. Bøkene er innbundet.

Del 1 inneholder de fire første kapitlene i bind 1.

Vi ønsker at dere så raskt som mulig verver abonnenter til *Kapitalen* og sender/leverer inn bestillingene til disse bokhandelene:

Bor du i Troms fylke skal du levere/sende bestillingen til:

Oktober Bokhandel
Boks 308
9001 TROMSØ

Bor du i Sør-Trøndelag sender/leverer du til:

Oktober Bokhandel
Kongensgate 29
7000 TRONDHEIM

De som bor i de andre delene av landet sender/leverer bestillingene til:

Tronsmo Bokhandel
Boks 9897 St. Olavs Plass
Kr. Augustsgt. 19.
Oslo 1

Bøkene vil bli sendt deg fra en av disse butikkene. Vi sender ut vervebrosjyre i løpet av november, men start vervinga nå og send inn bestillingene så raskt som mulig.

Kameratslig hilsen
Forlaget Oktober.

Forlaget Oktober a/s

OKTOBER

Stockholmsgt. 6. Postboks 6514 Rodeløkka, Oslo 5
Telefon (02) 35 35 61
Postgiro 2 09 67 82. Bankgiro 6022.05.15721

Hvortfor ikke slåss litt mer mot
KAPITALISMEN? Kjell W. i - - - - - spør.

Det er fullt mulig å ~~starte~~ i gang å gjøre noe relativt kjøpt utfra det handlingsprogrammet vi har, Det er mulig å sette igang aksjoner, stands og demonstrasjoner utfra det politiske nivået medlemmene har, og forstre ~~og~~ dem og styrke organisasjonen gjennom ekstern kamp. Vi tren~~er~~ger ikke bruke så stor del av tida vår på intern konsolidering som vi gjør idag (relativt sett, for all del.) La oss komme ut i ekstern kamp mot klassefienden, det er vår hovedoppgave, og det har vi alltid vært flinke til og vokst på tidligere. Det er en tradisjon som vi godt kan gjenoppta.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

Bruk din demokratiske rett!

Jeg kaster meg ut i diskusjonen i 4. mai for første gang. Hvorfor?

Jeg mener det er viktig at hver enkelt av oss på grunnplanet i organisasjonen bruker den demokratiske retten vi har, og ikke lar noen få få bestemme og utvikle politikken vår.

Dessuten er det viktig at vi fra skolene blir mere med og ikke lar universitetsfolk få ha 4. mai som sitt blad.

Det tredje og kanskje det viktigste er å få en brei debatt om handlingsprogrammet. Jeg synes det nye forslaget ikke er godt nok.

Det står lite om krisa i økonomien. Det er en utbredt tanke blant folk og også blant studenter at alle bør ta sin del av nedskjæringene. Vi hadde innsamling til polarbeidere på skolen vår, og det virka som om folk trur at hvis polstreikerne får gjennom sine krav, så vil ei anna svakt stilt gruppe i samfunnet få ennå mindre. Jeg mener at et avsnitt om hvordan gripe an dette spørsmålet, bør inn i HP.

Et punkt i HP (s. 9) sier at kampen mot nedskjæringar må være defensiv, dvs. jeg tolker det dit hen. Jeg synes det er viktig og riktig å drive en offensiv kamp mot nedskjæringene. HP burde hatt med noe konkrete forslag på hvordan vi skal drive kampen, og litt om hvilke krav det er rett å stille.

I det hele tatt synes jeg dette forslaget til nytt HP er ganske ullent, det er liksom ingen kraft over det. Det virker som vi har gitt litt opp.

Men en positiv ting har HP gjort, i alle fall for vårt lag. Alle reagerte på det, og vi fikk opp

en skikkelig diskusjon. Det har blitt skrevet nye forslag til flere punkter i det.

Det har ikke kommet noe forslag til forandringer i de enkelte delene for skolene. Og jeg forventer heller ikke at folk i

sentralstyret skal gjøre det.

Vi har skrevet om LNL-delen. Det som står der fra før var sikkert rett for 2 år sida. Men når er det foreldet. Det gjelder sikkert også FR. Jeg oppfordrer folk derfra til å utarbeide et nytt forslag, og de som ikke har noe der fra før, må se å få gjort noe med det.

Ellers oppfordrer jeg alle lag til å diskutere HP skikkelig, og ta ting som de mener bør forandres. Det er ennå tid å sende inn forslag til forandring. Det er viktig at vi får et bra HP, det har mye å si for utviklinga av politikken vår i neste landsmøteperiode.

Ingrid

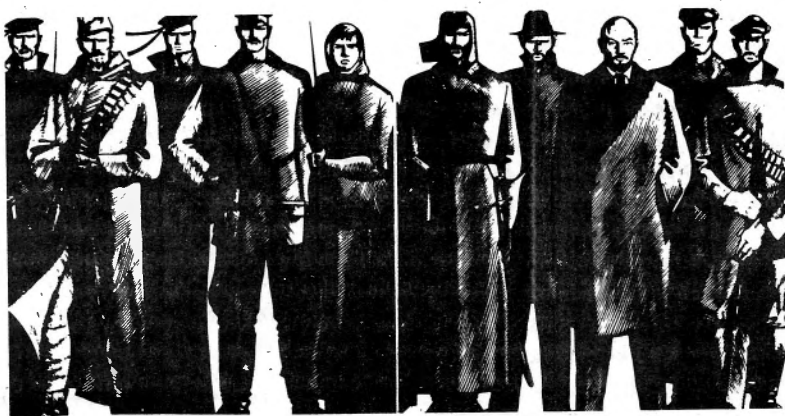
"stille offensive krav"

Hvor mye skal vi kreve av oss sjøl? ⁷

NKS er ikke et selvstendig parti. Det er en studentorganisasjon tilsluttet AKP (m-l). AKP er et eliteparti. Partiet stiller store krav til sine medlemmer med tanke på at det skal være den ledende krafta i klassekampen og i en revolusjon. Mitt spørsmål er: i hvilken grad skal NKS følge opp partiets strenge krav til medlemmene?

Dette ble et problem for meg første gang jeg ble involvert i vervearbeid til NKS. Da jeg begynte å tenke videre på det skjønte jeg at det også var et dilemma for meg selv. Jeg skjønner og innser svært godt at mye må, og skal trenges å gjøres i NKS. Jeg skjønner det kanskje for godt. Jeg har vært med i NKS i et år, og når jeg ser tilbake, mener jeg at jeg har blitt spurt om, og sagt ja til for mange oppgaver. Jeg skulle selv ha sagt i fra, og stoppet når jeg følte det blei for mye. Men jeg vegret meg for det. jeg følte at det ville være som å banne i kjærka å si nei til jobber, og det

til folk som kanskje gjorde to ganger så mye som meg. Derfor ønsket jeg ikke å være demoraliserende, et råttent eple i tønna, som skulle friste med tanker som: "nei folkens det orker vi ikke, det blir for mye." når jobben så sårt trengtes å bli gjort. Men jeg er nødt til å ta dette opp, og internpressa er beste stedet. Jeg skal forsøke å formulere spørsmålene mine litt klarere. Hvor mye skal det koste å å være NKS-menneske -i form av mindre tid til privatliv, og ikke minst til studier? Hvor mye skal kreves av oss sjøl og de menneskene vi forsøker å verve?

ANNE SPØR ETTER BALANSEN MELLOM DET Å IKKE "SKRENNE"
Folk, OG Å FOSTRE DEM.

Slik jeg kjenner NKS er det ressurssterke aktive folk det må det være. Men i hvilken grad skal vi kreve møtevirksomhet/ praktiskarbeid av nye folk, som er politisk grønne, teoretisk usikre? Hvor er balansen mellom det å ikke "skremme"folk, og å fostre dem?

Jeg er sjøl et menneske med tro på meg sjøl og mine evner, og jeg er ikke lat. Men jeg har følt meg tildels overkjørt av krav av teoretisk og praktisk art: Derfor tillater jeg meg å tro at dette samme kunne skje for mange andre som vi forsøker å trekke inn i NKS.

Kanskje dette er et uløselig dilemma. Man kan ikke kreve at det laget

et nytt medlem kommer inn i, skal ha perfekte antenner for hva vedkommende kan/vil bli spurt om. Men jeg ville bli veldig glad om jeg fikk respons på dette innlegget. Jeg mener debatten er viktig, ikke minst med tanke på hvordan NKS skal utvikle seg. Hvilke krav vi stiller vil avgjøre rekrutteringa i vervinga siste fase.

Jeg kan godt bli mer konkret i henhold til hva jeg mener fungerer dårlig med tanke på arbeidspress/oppgaver, hvis noen mener jeg er for vag.

Anne

(svarer med glede)

TIL ALLE MEDLEMMENE I OSLO NKS.

Som de sikkert har lest i kk, har vi i Oslo-distriktet starta ei kampanje for å auke laus-salet til avisa. Dei tiltaka vi gjorde i samband med dette har vist seg å føre til resultat. Vi har idag oversikt over 60 % meir salg enn det vi hadde før kampanja starta i september. Ein del av denne auken at vi har fått meir grep om det som faktisk har vært solgt av KK fra NKS si side, men ein god del skyldes og at vi sel oftare og meir.

Det at vi har fått i stand fast sal flere stader, fører og til at abonnementsvervinga auker. Vi kan vel oppsummere ut frå dette arbeidet vi har lagt ned i saka, og med tanke på dei store oppgavene org. jobber med for tida, så er dei resultatene vi har oppnådd bra.

Det som er viktig no er først og fremst å halda oppe salet så langt fram mot jul som råd, og å komma igang ved semesterstart. For at propaganda-utvalet skal få FULLSTENDIG OVERSIKT OVER SALET AV KK i byen, vil vi ha oversikt over kven som er kommisjonærer og dei kamm. nr. Vi vil gjerne få kjennskap til dei som ikkje lenger kan vera komm. etter jul, slik at vi kan ta tiltak for at salet ikkje skal stoppe opp.

Ved å få oversikt over komm. kan vi og få eit sentralt grep om avisa skal stoppes for feriene, og når ho skal starte å komme att etter feriene.

Vi tek ikkje sikte på å utvida salstet/kampanja dette semestret, men heller ta tiltak over jul. Særleg vil vi be skolane om å disk. mulighetene for å selga avisa oftare enn dei gjer no.

Oversikt over kommisjonærene bes sendes til DS via lagskontaktene snarest.

K

Kameratslig helsing,
Prop.utv./DS.

JENTE- DEBATTEN FORTSETTER

JENTENE I NKS
SJØR ENDELIG OPPRØR...

OPPSUMMERING AV JENTEMØTET I NKS:

10

Etter oppfordring fra noen jenter på grunnplanet i Oslo NKS vedtok Oslo-ledelsen å avholde et møte for jenter om kvinneundertrykking i NKS. Møtet ble kalt et undersøkelsesmøte, og er et ledd av en større diskusjon i Oslo NKS om spørsmål om klasseundertrykking/kvinneundertrykking og den interne stilen i NKS. Hvordan rammer den nye medlemmer, jenter og folk fra arbeiderklassen. Spørsmålet om kvinneundertrykking var det mest preserende spørsmål, bl.a. på bakgrunn av hendelser på NKS sommerleir-82. Møtet hadde stor oppslutning, spesielt fra Universitetet.

STERKEST UNDERTRYKKING PÅ UNIVERSITETET.

Det kom klart fram på møtet at kvinneundertrykkinga blei oppfatta som et større problem på Blindern enn på skolene. I den grad jenter fra skolene følte undertrykkinga sterkere enn den allmenne undertrykkinga i samfunnet var på lagslederkonferanser, der det ofte var slik at gutter dominerte diskusjonene og lag premisene for den. Det kom også fram at undertrykkinga på Universitetet i første omgang dreide seg om undertrykking fra gutter som enten var ledende eller ble oppfatta som det, og i større grad fra gutter som lenger fartstid enn fra gutter som var ferskere i NKS-sammenheng.

HVORDAN ARTER UNDERTRYKKINGA SEG?

2 problemer blei trekt fram som mer preserende enn andre. For det første opplevde en del jenter det som sær undertrykkende at de på lagsmøter blei oppfatta som ikke-tilstedeværende i debatter. De blei ikke referert til dersom en "ledende" gutt tok ordet og var enig i det de sa. I stedet refererte han heller til det andre "ledende" gutter sa.

Det andre problemet som var fram-tredende var at en del jenter oppfatta det som at gutter var langt mer ivrige på å eksponere seg sjøl enn jenter. Dette blei ikke ensidig oppfatta som negativt, f.eks kom det fram fra flere at det var en positiv ting at gutter var finkere til å markere seg eksternt (i offentlige sammenhenger) enn jenter var det. Det negative var at en slik eksponering ofte blei oppfatta som konkurransementalitet mellom gutter, og at dette ga seg utslag i finurlige debatter om uvesentlige saker.

Videre framheva en del at de oppfatta debattstilen som et stort problem. At det på lagsmøter blei diskutert hensynsløst, at det ikke blei diskutert for å oppnå enhet på spørsmål, men for å markere standpunkter og fasttømre disse. Noen trakk også fram at dette var en debattstil som hørte hjemme i DNS og på Studenttinget, men ikke i en kommunistisk organisasjon.

Noen hevda at disse utslaga av kvinneundertrykking skyldtes at gutter var karrieristiske, og karrierister med mål innafor m-l-bevegelsen.

Noen av de kvinnelige kammeratene i DS ba forsamlinga uttale seg om hvorvidt de fungerte undertrykkende, og hvordan de eventuelt kunne rette på problemet med kvinneundertrykking. Det kom ingen respons på dette, sannsynligvis ikke fordi disse jentene ikke kan ha en undertrykkende stil, heller fordi dette problemet ikke blei sett på som så framtreddende. Problemet med arbeidsdelinga blei og diskutert.

HVA MÅ GJØRES?

To ting blei framheva som sær viktige for å korrigere feila. Det ene har med bevisst fostring å gjøre, det andre med forholdet til kritikk og sjølkritikk i bevegelsen

FOSTERING

Oslo NKS har fostra medlemmene sær tilfeldig, dette må det tas et oppgjør med i form av en bevisst plan for kaderfostring. Spesielt må en ha jenter i tankene når en fordeler innlegg til eksternt-pressa (oppbrudd og HMG), dessuten må 4. mai-redaksjonen tenke spesielt på at jenter blir oppfordra til å skrive innlegg.

I tillegg er det en viktig sak for laget at styrene oppfordrer jenter til å skrive innlegg, samt fordeler teoretiske innledninger på alle lagsmedlemmene og spesielt de jentene som ikke har vært særlig i ilden. Viktig også at det skjer ei bevisst oppfølging. Mange framheva at det ikke var nok i seg sjøl å få oppgaver, like viktig var det å greie oppgavene.

Viktig i denne sammenhengen også at de eksterne fraksjonene for DNS og Studenttinget har jenter spesielt i tankene når det gjeld er å holde innlegg i offentlige debatter.

I tillegg til kravet om bevisst oppfølging kom det også fram at det måtte være et større slingsmonn på det å ta feil. Det kom fram at en del var redd for å fremme NKS sin politikk fordi de var redde for å drite ut NKS. Her trengs korrigering i begge retninger - jenter må bli tøffere på å stå på, og ledende organer må bidra til å bygge ned fryktet for å ta feil.

KRITIKK OG SJØLKRITIKK

Mye av grunnen til at et møte bare for jenter var nødvendig var at kritikk i laga eller lokalt ikke kom fram eller blei misforstått. Dette må takles på den måten at hvert lagsmøte tar opp spesielt om det har skjedd kvinneundertrykking, dessuten må ledende gutter høre etter hva som blir sagt av kritikk og ikke frykte denne.

Det filosofiske grunnlaget for m-l-bevegelsen er at motsigelser er til for å løses, og metoden er kritikk og sjølkritikk. Fordi det er et svært lavt nivå på spørsmålet vil jeg benytte denne anledning til å sitere gamle Mao. Dette kan kanskje hjelpe noen som ikke er flinke til å fremme kritikk, og kanskje øke forståelsen hos dem som er redde for kritikk.

"Problemet med demokratisk sentralisme.

Det ser ut som om noen av våre kammerater fortsatt ikke forstår den demokratiske sentralismen som Marx og Lenin snakka om. Noen av

disse er allerede veteran-revolusjonære,..., de har vært partimedlemmer i 10 år, men fortsatt forstår de ikke dette problemet. De er redd massene, redd for at massene snakker om dem, redd for at massene kritiserer dem. Hva er vitsen med at en marxist-leninist er redd massene? Når de har gjort feil snakker de ikke om feila, og er redde for at massene skal snakke om dem. Jo reddere de blir jo mer forfulgt blir de. Jeg syns ikke man skulle være redd. Hva er det å være redd for? Vår holdning er å holde fast ved sannheten og være røde tål å korrigerer feil når som helst. Spørsmålet om rett og galt, bra ting og feile ting i vårt arbeid har å gjøre med motsigelser mellom folk. For å løse motsigelser mellom folk kan vi ikke bruke forbannelser eller knyttnever enda mindre våpen eller kniver. Vi kan bare bruke metoden med diskusjoner, analyser, kritikk og sjølkritikk. Kort sagt, vi kan bruke demokratiske metoder, metoden med å la folk snakke ut". (oversatt fra engelsk av meg, "Mao Tse-Tung unrehearsed", Penguin Books 1974, side 160.)

Nå kan dette bare fungere som en ledetråd til metoder for å løse problema, problema er ikke løst ved at vi kritiserer, men den dagen vi har korrigert feila og kommet fram til enhet.

Møtet tok også opp forskjellige spørsmål om forfordeling av jenter. F.eks. forfordeling av jenter på talelista, kjønnskvalifisering og egne kvinnefraksjoner før lagsmøter. Alle disse spørsmåla var det motsigelser på, det visir sikkert også innlegg i 4. mai denne gangen.

Det står til slutt igjen å si at avsnitta om fostering og kritikk-sjølkritikk i hovedsak står for min egen regning, sjøl om ideene blei formulert på jentemøtet. Den øvrige oppsummeringa håper jeg er dekkende for det også andre oppfatta av møtet.

K.B.

KJØNNSKVOTERING-

12

"STILLEST VANN HAR DYPEST GRUNN"...

På et jentemøte Oslo NKS holdt blei bla. ulike former for særbehandlings-tiltak for jenter i organisasjonen diskutert. Jeg gikk inn for kjønnskvo-tering på alle plan, og jeg skal her argumentere for hvorfor jeg mener det er riktig. (Jeg går inn for kvoterings for skole,region,klasse også, men hewr tar jeg altså bare opp kjønn.) Først skal jeg imidlertid gå imot de motforestillingene som kom på møtet, og som jeg mener ikke griper kjer-nen i spørsmålet med kjønnskvo-tering.

Motargumentene var:

- 1.)særbehandling virker nedbrytende. Det gir oss inntrykk av å være svake
- 2.)Problemet idag er ikke at kvinner ikke kan komme opp på samme nivå som mannfolka. Kjønnskvo-tering er derfor unødvendig.
- 3.)NKS er ingen vanlig interesseorganisasjon. Kjønnskvo-tering er derfor ikke aktuelt hos oss.

Til 1.

Jeg mener kjønnskvo-tering ikke gir uttrykk for at vi er svake,men tvert om er et uttrykk for at vi veit at vi er sterke. Vi veit at jentene i NKS er sterke nok til å være ledende på alle (?) nivåer/felt, men at vi samtidig er bevisst at vi blir overkjørt. Kjønnskvo-tering er et uttrykk for at jenter ikke finner seg i urettferdig dis-kriminering.

Til 2.

Siden jenter i dag er representativt representert på alle felt skulle det ihvertfall ikke være noe proble-matisk å innføre kjønnskvo-tering. Poenget med å få institusjonalisert kjønnskvo-tering er imidlertid å sikre hva som skjer i morgen. At representasjonen i dag er OK er ikke noe argument mot kjønnskvo-tering.

Til 3.

NKS er muligens ikke en interesse-organisasjon i vanlig forstand (Hva

er det) Ikke desto mindre er følgen-de gjeldende for en kommunistisk organisasjon:1)det er kamp om linjer tolkninger osv. Det finnes temmelig god forskningsmessig dekning for at kvinner og menn (+ ulike regioner, skoler, klasser) oppfatter og tol-ker situasjoner forskjellig. Hvem har sagt at den som har hatt mest TID til å skolere seg, mest til til å stille opp på alt mulig, og fått mest backing til å stå fram, er den som forstår / tolker situasjonen riktigst?

2)Organisasjonen skal kjempe mot undertrykking, for det undertrykte folket. Er det da ikke viktig å sikre at de undertrykte gruppene/klasse-ne blir representert på alle nivåer. Er ikke alt annet en naiv forståelse av at vi "alle er i samme båt", og at et kriterium vil slå likt ut for alle (samme tankegang som ligger bak lovverket i samfunnet,-loven er lik for alle) Og når det kommer til et stykke, - er det ikke for-

banna hyklerisk av NKS å gå inn for
kjønnskvoltering alle andre plasser
(se handlingsprogrammet), uten å ha
prinsipper om det internt sjøl.

HOVEDGRUNNEN TIL KVOTERINGER

Ingen av de overstående argumentene
var grunnen til mit standpunkt på
møtet, sjøl om dem er viktige nok.
Jeg hadde faktisk hele organisasjo-
nens beste, og ikke jenters særegne
rolle i tankene først og fremst.
På møtet kom vi fram til at det
hersker en merkelig stil blant
Oslo NKSere. Denne stilen er allment
akseptert og høyt vurdert innad
Takler man stilen blir man vurdert
som politisk ledende ,kanskje d
først og fremst i uformelle situa-
sjoner. Sjøl om den er allment
akseptert ,er den ikke allment
praktisert. Faktisk er det bare
en del av gutta(+noen få jenter,
meg sjøl?)som i hovedsak er bærere
av den. Jeg skal ikke gå nærmere
inn på hvordan denne stilen ut-
trykker seg(det gjøres av andre)
men vi kom fram til at den er
konkurransesiktig.Spørsmålet er da
hva fanden konkurrerer man om?
Videre blei stilen oppsummert som
karierristisk. Spørsmålet er da
Hvilken karrierestige er det snakk
om?

Jeg tror at denne stilen er
temlig uavhengig av personene som
bærer på den. Stilen frammes i
systemet sjøl om personene vil
eller ei. Spørsmålet er:Hvilket
system skaper denne borgerligheten
Jeg kan ikke gi noe helhetlig svar
på det. Men det synes innlysende
at et system som glorifiserer
denene ,og svært snevert definerte

13
dimensjonen"DYKTIGST" som kriterie
for ledelse,med nødvendighet må
gjøre sitt til borgerliggjøringa.
For definisjonen av dyktighet er
ikke"solidarisk dyktigst".en
tradisjonell borgerlig: individuell
dyktighet,individuelle prestasjone
Pga. gutters og jenters tvangssosi-
alisering er det ikke så underlig
at gutter lettere framviser diss
borgerlige trekk.

Kvoteringsordninga kommer inn i
dette bilde som viktig for å mot-
virke endimensjonaliteten i kriter-
ie for ledelse. Når det ikke leng-
er bare er den individuelle dyktig
heta som er den kriterie, vil for-
håpentligvis individualismen bli
mindre. Kjønnskvoltering (og andre
kvoteringer) kommer m.a.o. inn
som kriterier som kan motvirke
borgerligheten
som ingen i en kommunistisk
organisasjon er tjent med.

VANJA

NEI TIL SÆRBEHANDLING AV JENTENE I NKS!

På NKS jentekonferanse kom det fram at jentene blir undertrykt i NKS, her som andre steder. Det gir seg bla. utslag i at få jenter deltar aktivt på møtene. Jenter blir dessuten stort sett tildelt praktiske oppgaver mens guttene får de politiske.

At det eksisterer et problem var alle enige om.

Mange tiltak blei foreslått, herunder noen som jeg vil kalle særbehandling. Det gjelder radikal kjønnskvoteing, forfordeling på talelista og jentefraksjoner. Jeg er uenig i dette og vil prøve å forklare hvorfor.

Er situasjonen virkelig slik at guttene i NKS råder grunnen fritt, slik at vi jenter trenger å bli positivt diskriminert for å bli hørt? Jeg kan ikke forstå dette. Jeg mener dette er å godta i utgangspunktet at vi er mye svakere enn det vi egentlig er. -Jeg vil hevde at de som dominerer de fleste møter står for en politisk elitetenkning. De bestreber seg også på å bruke et språk som det er vanskelig å følge for nye medlemmer og folk utenfor. Det er ikke bare jenter som blir slått tilbake av stilen i m-l bevegelsen. Og det er også jenter med på å utvikle denne stilen, selv om de er i mindretall.

Det er ikke alle jenter som har problemer med å hevde seg. Hvem skal isåfall bestemme hvem som skal bli forfordelt for hvem? Jeg synes det er viktig å ta knekken på den politiske elitetenkninga. Men gjøres

det ved å spørre den samme eliten pent om å bli forfordelt på talelista?

Jenter
liker rolla
si fordi
den fritar
dem for
ansvar.

Nei så svake er vi ikke. Vi kan ta aktivt del i diskusjonen, og gå imot den stilen. Det gjør vi i dag også.

Det er her heller ikke snakk om store forsamlinger, så vidt jeg vet. Jeg synes det er å overdrive og egentlig forsterke problemet ved å opprette jentefraksjoner etc. Vi sloss mot et spøkelse som ikke er der utenfor, men inne i oss selv.

Ved å gå inn for særbehandling slår vi fast at at det nærmest er noe u uoverkommelig vi skal greie. Det er ikke uoverkommelig å fungere på lik linje med gutter innenfor NKS, eller iallefall frambringe et miljø som har muligheten i seg. Det vil alltid være noen som er mer ivrige enn andre uanSETT KJØNN:)

Det er opptil oss å delta på møtene. Vi har noe viktig å komme med. Vi

skal ikke alltid bli tildelt oppgaver, men også ta dem. Fo å komme ut av vårt mønster må vi selv gjøre noe aktivt. I mange tilfeller tror jeg også jenteer liker den rollen vi er tildelt. Den fratar oss ansvaret for politikken, og ansvar for å forsvare den.

Jeg mener NKS har et kollektivt ansvar for at alle deltar, men ikke utover alminnelig folkeskikk. Selv om det ofte er riktig å rope på det kollektive ansvar er jeg redd vi ikke kommer et skritt videre hvis ikke vi jenter selv endrer synet på oss selv.

LINE

ANTI-KOMMUNISTISK OG SEKTERISK STIL?

Bakgrunnen for dette innlegget er jentemøtet i Oslo fredag 15/10. En fortsettelse av diskusjonen som starta på sommerleiren i år, men også ei gjenoppleiving av den problemstillinga som blei reist våren-81 i internbilsadet for Oslo av Tulluta og Makronelle fra psykologilaget, nemlig om skillet mellom "teoretikere" og "praktikere" i bevegelsen er kjønns-spesifikt. På møtet kom vi innpå arbeids- og debattstilen, primært konsentrert om den interne sida.

Det jeg skal forsøke å ta for meg her er hvorvidt gutta, spesielt ledende kadre, praktiserer en arrogant, sekterisk debattstil opp-backa av hverandre som vi jentene finner det vanskelig å gå innpå, hvorvidt denne er i tråd med det vi forbinder med kommunisme, om den adapteres av ledende jenter og i hvilken grad vi bør ikke bør etterstrebe denne stilen. Dessuten, om det er noen sammenheng mellom hvordan vi kommunister forholder oss til hverandre på og hvordan vi fungerer utad. Arbeidsdeling, hva vi kan lære av gutta,

ARROGANT,
SEKTERISK
DEBATT-
STIL HOS
GUTTA?

hvordan jobbe med oss sjøl etc. vil så vidt jeg veit bli tatt opp av andre, og jeg vil like gjerne presisere med det samme at: Dette er ikke noe kampskrift mot gutta!!!
Hensikten er å sette fingern på ting som hemmer effektiviteten innad i organisasjonen og muligens også bidrar til å senke rekrutteringa.

En tøff, polemisk stil à la DNS synes å prege forholda i organisasjonen i større eller mindre grad på de forskjellige plana. Mest markert er den formelt, i lagsgruppene hersker en "mykere" stil hos de fleste. Nå er det sjølsagt fristende å si med Harry B. i siste nr. av 4. mai at "organisasjonen er gjennomsyra av en byråkratisk arbeidsstil med noen politikkmakarar på toppen, et skikt av aktivister, en stor gruppe passive og null binding til studentene forøvrig", eller å følge Tone når hun prater om at "obligatoriske lagsprioriteter ikke blir fulgt opp eller oppsummert". I "Svar fra Sentralstyremedlem" påpekes det at problemet ikke er for mange, men for få ledere og dessuten mangel på klare linjer som f.eks. i husleiestreiken. Om vi har for mange ledere eller for få ledere veit ikke jeg, men hva slags ledere har vi?
Går de, som Mao sier, foran med et

EN TØFF, POLEMISK STIL
À LA DNS SYNES Å PREGE
NKS...

godt eksempel, er de en verdig fortropp (i dette tilfellet overfor både oss og massene)?

Blir folk virkelig lytta til på alle nivåer, eller blir en del kadre stående igjen på startstreken med såkalte "ikke-innlegg" i for dem sjøl viktige spørsmål?
"Sentralstyremedlem" hevdet også at "nå er den skumle tida forbi da uenighet blei sett på som en trusel mot organisasjonen." Enig, men er blomstringa av demokratiet reell?

En del av oss mener nei. Organisasjonen preges av en individualistisk og lite kollektiv arbeidsstil, og enkelte lykkejegere og karrierister trækker avgårde på tendensielt usolidarisk vis. Dette rammer oftere jentene enn gutta, da de sistnevnte av tradisjonelle grunner ofte starter sin "karriere" på et annet nivå, og årsaken følger herunder, når jeg ved hjelp av Mao vil forsøke og forklare hva som er en kommunistisk stil og hva som ikke er det.

En kommunistisk stil er først og fremst en kollektiv og solidarisk stil - vel og merke innafor ramma av et overordna mål, nemlig den proletariske revolusjonen en gang i hine framtid. Det er snakk om kollektiv orientering på flere plan både internt og eksternt. Et viktig poeng er å forene teori og praksis ved å utvikle egne svake sider ved å lære av kameraters sterke. Og jeg tilføyer: Om nødvendig ved hjelp av særtiltak. Kjennetegnet på en selvisk lokalpatriot er, ifølge Mao, mangel på omtanke for helheten og fullstendig likegyldighet overfor andre arbeidsområder enn sitt eget. Nå mener ikke jeg at dette preger våre ledende kamerater - tvert imot tror jeg at enkelte av dem "farer så fort til vørs" for å se helheten at de overser viktige aspekter ved grunnplanet som gjør at dette blir hengende etter, eller blir bestående av en mengde hull(er). Resultatet blir overfladiskhet og mangel på gjensidig tillit. Dette forplanter seg sjølsagt internt, og jeg våger å påstå at dette videre influerer på den eksterne virksomheten, dvs. masselinja. Jeg skal kort nevne noen konsekvenser:

Eksternt.

Med bakgrunn i forskjellige miljøer mener flere av oss at m-l-bevegelsen virker spesielt ekskluderende på folk. En del folk med sin primære sosiale basis i bevegelsen har dessuten trøbbel med å fungere utad. Som "Sentralstyremedlem" også sier, betyr ikke det å ha ei bra masselinje bare å ha ei brei kontaktflate - man må også stå fram som kommunist. Vel og bra, men ha det å skape tillit i bakhuert! Via mer allsidig bekjentskap/vennskap med oss sjøl som medier må vi kjøre reine linjer, dvs. ærlige, og kytte oss med den arrogansen som har en tendens til å dukke opp når vi snur ryggen til folk utafor. Debattstilen som praktiseres her i Oslo med alt sitt akademiske og polemiske besvær, ble det som noen veit reagert på på sommerleiren. Og sist, tror noen at m-l-bordene på SV-kantina med sine lapper og notisbøker inviterer sympere og andre kjentfolk til å slå seg ned? (Og hva med sikkerheta)

Internt.

I tillegg til det før nevnte demokratiske aspektet er spørsmålet her å fostre og utvikle og dessuten ta vare på de kreftene vi har. Kaderfostring prioriteres stadig for lavt. Nye folk sparkes ofte aleine ut i praktisk arbeid, og teoretisk skolering må en gjerne be om. Hvorvidt dette gjelder begge kjønn i like stor grad veit ikke jeg, men mesteparten av de nye folka er jo jenter! Det bør treffes særtiltak for å følge opp nye folk, og videre bør noe gjøres når en ser at kamerater begynner å falle fra.

Oppsummering.

I strid med den lære vi forfekter praktiserer vi en sekterisk, lite kommunistisk stil. Innad nedfeller denne stilen seg som et sæ-

egent jenteproblem med kjønns-skjev arbeidsdeling og antisolidarisk framtreddelsesform. Det er en tendens til at ledende jenter adapterer guttas stil. Folk tar så denne stilen med seg "ut" hvor den får en generell ekskluderende effekt og dermed hemmer det felles målet. Så kamerater, tenk langsiktig, bekjemp sekterismen og frem ENHETEN!

P.S.

Dette er livsviktig for organisasjonen som helhet. Å ta dette personlig opp og f.eks. gå ut av praktisk arbeid, er å si farvel til organisasjonen. Og hvorfor er man organisert?

Anne

En praktiker i NKS

KORT KOMMENTAR TIL JENTEOPPRØRET (FRA TIGERGUTT)

18

Diskusjonen må bli konstruktiv. Hvordan endre på kvinneundertrykkinga i NKS. Innafor NKS er vi grunnleggende "i samme båt". Vi er kamerater, som løser problemer gjennom kritikk og sjølkritikk.

Sånn er det ikke ute i samfunnet. Klassemotsetningene under kapitalismen kan ikke løses med fredelige midler - ved å prate ut om problemene. Undertrykkinga av jenter i NKS er en refleks av undertrykkinga ellers i samfunnet, men har en helt annen karakter.

Opprøret må få klarere mål. Den må ikke rette seg mot "gutters"-eller "NKS ledelsens"- "makt" alment sett, eller ha som mål at vi alle skal bli mer "reale" og "oppriktige" og "rettferdige" overforhverandre (fine saker, jøss ja...) Målet må være at NKS skal bli bedre skikka til å forberede studentene på revolusjon. På å styrte kapitalismen. NKS skal være et revolusjonært kampforbund.

KVOTERING

Det er allerede kvotering ved valg i NKS. Både etter kjønn og skoleslag. Denne kvoteringa er begrensa av at organet som helhet skal være istand til å gjøre jobben sin. Sentralstyret skal faktisk være det mest ledende organet i NKS, eksempelvis. Sånn er kvotering et viktig, om enn underordna prinsipp.

DEBATTSTIL

Dette trengs å problematiseres (ekfelt uttrykk, men...). Selvsagt holder mange gutter og også jenter, innlegg som er både for lange og intetsigende - vi har hørt dem før. Dette må og kan rettes på.

Samtidig trenger vi linjekamper hvor problemer stilles klart. Og vi trenger eksterne talsmenn og kvinner som kan kjempe verbalt for standpunkter.

Som kan gjøre det godt, og uten å gjøre organisasjonen til latter.

Problemet må løses konkret, dvs. kritiser overslag når vi støter på dem, vi må hjelpe hverandre å overvinne våre svakheter.

Om jenter, medvit og kamp

19

-nok eit innlegg i den pågåande jentediskusjonen i 4.mai.

M(Mari M) seier i sistgfr. av denne blekka at dei politiske oppgåvene er jamt fordelt mellom kjønna i NKS/AU. -Mulig det, det veit eg ingenting om, men det er i alle fall sann at det er gutta -uansett verv i NKS- som står mest fram politisk eksternt, såvel som internt: det fins ei kjønnsmessig arbeidsdeling innafor NKS. Det er riktig som M seier at ein del jenter har hatt/har store politiske oppgåver. Det som er interessant er på tross av at jenter har hatt viktige politiske oppgåver, så er det menna som dominerer det politiske livet i organisasjonen.

Det er gutta som dominerer det politiske livet i NKS!

-Det fins inga medviten linje for å få jenter til å halda innleiing-er, skriva innlegg, osv. Det var sommarleiren i år eit prov på. Hadde det vori ei sann linje, så hadde det vori umogleg at noko ala det som skjedde på sommarleiren hadde skjedd. Men det er unntak frå denne regelen, sann som sommarleiren i fjør. Her vart det stilt kamp på spørsmålet om jenter og seminarinnleiinger, og resultatet vart at jentene holdt over halvparten. Men regelen er mangel på ei medviten linje, og ut frå det og M seier, vil dette føra til ein sementering av mannsdominans.

-Det som skjedde viare på sommarleiren i år var at jentene ikkje lenger fann seg i mannsdominansen i diskusjonene. Dei ville og ta del i dette, og stilte kamp på spørsmålet. Det som er viktig no er at vi jenter ikkje sitter på ræva og venter på at gutta skal gi oss innleiinger, forfordeling på talerlista, og at dei slutter med den polemiske og dominerende diskusjonsstilen. Vi må kjempe for det som er riktig, ta på oss innleiinger, ta del i diskusjonene, osv. Vi må fortsetta å kritisera gutta for vi ser feil hos dei, såvel som å kritisera kvarandre. Det vert og ein kamp med oss sjølve, og vi kva vi tørr, og denne kampen er ikkje vunni på ein dag. Men eg trur vi kan greia å nå fram, -vi er sterke nok til det.

Martha M

FRA TOPPEN SER LANDSKAPET RENT OG PENT UT! 20

Men utsynet, Mari?

4 innlegg i forrige 4. mai handla om kvinnesyn og kvinneundertrykking i NKS. Solfriddottir og Martha M tok opp sommerleir, kaderfostring og nominasjonskriterier med henblikk på jenters spesielle situasjon i NKS og prøvde å vise hvordan organisasjonsapparatet virker til å holde jenter nede. Mari (sentralstyremedlem?) svarer dem. Det slår meg hvilken totalt forskjellig oppfatning Mari på den ene sida og de andre to på den andre har av virkeligheten i NKS. (så rart?) Hva er det som får ei ledende jente til å sitte og forsvare en kvinneundertrykkende politikk som faktisk har møtt massiv kritikk fra den kvinnelige medlemsmassen? Hvor er evnen til å ta opp kritikken? (Her nytter det ikke med enkelte moteksempler, - vi snakker om hovedsida i politikken som har vært ført).

Jeg skal nøye meg med å kommentere og stille spørsmål til et par av Maris argumenter og påstander.

1) Hvor kommer de riktige tankene (teoriene) fra?

Mari synes det er merkelig og idealistisk når S. hevder at jentene som står for praktisk, organisatorisk arbeid også har stor politisk innsikt og teoretisk peil.

I min naivitet har jeg faktisk trudd at det var en viss sammenheng mellom teori og praksis, og at for å utforme en riktig politikk på et særegent område må man ha en viss føling med virkeligheten (forholda + menneskene) på det området. Mot dette står en usunn fostring av teorirollere, - noe som er udemokratisk og sektarisme? fremmende.

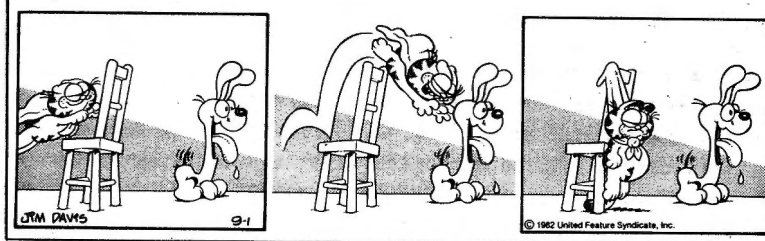

2) Mari er enig i at det teoretiske arbeidet og den politiske ledelsen har vært mannsdominert i denne perioden. Dette søker hun å gi forklaring på ved å henvise til mannlige og kvinnelige roller i samfunnet. Nå er det mye rart å si om rolleteori (den debatten kan vi kanskje følge opp seinere?), men er det nødvendig å være så allmen og vag?

Jeg er sjølsagt enig i at jenters stilling i NKS ikke må ses isolert fra kvinneundertrykkinga ellers, og det er fint å påvise sammenhenger her. Men vi må videre enn det, Mari. Poenget i den debatten S. og M.M. reiser er jo om det er trekk ved vår organisasjonsstruktur og -praksis, våre politiske kriterier for lederskap, vår debattstil, vår innsikt i kvinneundertrykkingas fenomen m.m. som fremmer undertrykking. Etter min mening er det her hoveddebatten bør gå.

3) Mari vil ikke ha så mye snakk om "ledelsens synder". I stedet harsellerer hun litt over manglende oppfølging av debatt om kvinnespørsmål fra sine "kjære med søstre".
 Votspørsmål: Hvor faen var sentralstyret da en av de viktigste debattene om kvinnespørsmål blei reist? Hvorfor har dere ikke kommet med "et jævla pip" (for å sitere en av våre kjendiser) når en såpass grunnleggende ny måte å bruke marxismen på blei presentert? Hvorfor fulgte dere ikke opp diskusjonen om kvinneundertrykkingas politiske økonomi? Bortsett fra Tigern's flåserier har dere vært tause som graven. Det synes jeg er kritikkverdig.

TIGERN'S FLÅSERIER :

Landsmøte og ny ledelse. Det hadde vært ålreit om det nye sentralstyret hadde annamma noe av det som rører seg blant de menige.

GUNNHILD

- Styrk NKS' kamp mot kvinneundertrykkinga!

22

Jeg vil kommentere artiklene fra Solfriddottir og Martha M. i siste 4 mai, og i tillegg komme med et par ideer jeg tror ville styrke NKS' kamp mot kvinneundertrykkinga.

Når Solfriddottir sier at "hovedproblemet er hvilke oppgaver jenter blir satt til å gjøre" (i NKS) (min parentes) så oppfatter jeg dette som bevisst virkelighetsfordreining fra hennes side, siden hun selv sitter i et av de aller viktigste verva i NKS, og utmerka godt kjenner den reelle situasjonen i alle fall så godt som folk utafor sentralstyrets AU kan kjenne den. I tillegg til de sakene Mari M. ramser opp om hvilke oppgaver jenter har og har hatt

så vil jeg bryte et visst sikkerhetsnivå ^{de aller fleste saker} og avsløre at i Oslo NKS idag er jenter ansvarlige på ~~alle~~ områder

Dette kan ikke sies å være kvinneundertrykkende. Når Solfriddottir videre kritisere ~~NKS~~ sommerleiren i år for å være noe av det mest reaksjonære som har vært for jenter, så må jeg si meg enig med henne i at det var usedvanlig sløvt at det ikke var flere jenter som innledere. Her må leirleder og Sentralstyre ta skarp sjølkritikk (noe ~~en~~ jo også leirleder gjør i samme 4 mai) Men når Solfriddottir sier at innledninga om to linjer i IK blei dårlig fordi det var gutter som holdt den, mens det bare er jenter som har peil på området, da er jeg ikke helt med. Jeg vil i all beskjedenhet hevde at jeg har god peil på dette, sannsynligvis bedre enn de to innlederne, og at folk som f.eks. Atle Wi. um og Paul Bjørke også har det. MEN det er fullstendig korrekt at det også finnes jenter (inkludert Solfriddottir) som har bedre peil enn innlederne. Mitt tips er at Solfriddottir og Mathilde burde holdt den innledninga, da hadde den blitt ~~en~~ bedre, og vi hadde blitt minna på at det finnes jenter som har peil.

Når Solfriddottir så truer med kollektiv utmeldelse så oppfatter jeg det som en glipp fra hennes side, for det vet jeg at hun ikke mener.

Martha M. peker på det ytterst sentrale i at vi må bli flinkere til å føstre jenter særegent, og velge jenter selv om de ikke kan vise til samme "merittliste" som gutter. Dette er jeg enig i. Dette kan på svært kort sikt føre til at vi får mindre dyktige "polemikere" på en del områder, men er helt utvilsomt et

nødvendig tiltak for å styrke NKS på sikt.

MEN Alt dette er på langt nær nok. Jeg mener at det står en svært skadelig linje på kvinnespørsmål i NKS i dag. Den ytrer seg som følger. Vi er opptatt av kvinneundertrykkinga i NKS og det arrangeres seminarer for bl a å ta opp "jenters sjøundertrykking". Derimot tar NKS overhodet ikke opp rasinga av barnehageplasser i Oslo, nedlegging av kvinnearbeidsplasser, reallønssenkning for kvinner i industrien OG på lærestedene, enda disse til en viss grad ligger etter fra før, vi gjør ytters lite for å ta opp kvinneundertrykkinga i pensum og i undervisningssituasjonen og for å påpeke det særegent kvinneundertrykkende i Sos Fronts forslag om å kutte alle stipender. DET ER KVINNEUNDERTRYKKINGA I SAMFUNNET SOM HELHET SOM ER ÅRSAK TIL KVINNEUNDERTRYKKINGA I NKS. Vi driver med navlebeskuelse og feminisme, istedet for å hive kreftene som skal hives inn på kvinnespørsmålet inn der hvor de vil monne på sikt. (et hederlig unntak er kampen mot Porno og Prostitusjon):

-Vi må hive kreftene inn i kampen mot kvinneundertrykkinga i samfunnet rundt oss, i stedet for å drive navlebeskuelse og feminisme!

Jeg vil derfor oppfordre alle kamerater til å styrke kampen mot kvinneundertrykkinga i samfunnet OG I NKS ved å hive kreftene inn i ekstern kamp også, og i hovedsak, Da vil vi ha håp om å vinne fram strategisk, og problemene internt vil få de rette dimensjoner, bli klarere, og lettere å løse.

Kjell L. 1.

ER PROBLEMA FOR JENTENE I NKS 24 AV MEDISINSK ELLER POLITISK ART?

Solfriddottir har skrive innlegg i 4.mai(sept/okt-82) om problema for jentene i NKS i dag.Ho skriv :

"Jeg hadde tenkt å skrive et innlegg om den manglende bevisste fostringa av NKS-medlemmer,men dette blir et innlegg om kvinneundertrykking og hvordan jenter bevisst ikke fostres til ledende politiske og teoretiske oppgaver."

Når ho er kommen til denne konklusjonen,skulle vi jo venta at ho kunne legga fram prov på at poenget ikkje"berre" er "manglende bevisst fostring",men at "jentene bevisst ikke fostres".Men der vert vi skuffa.

Dei einaste døma ho dreg fram ,er frå sommarleiren og HMG.Dette er døme på at det manglar ei bevisst linje for fostring,men seier ingen ting om kva eventuelle overlagte baktankar som ligg bak.Påstanden om bevisst kuing av jentene er berre grunnlaust tankespinn frå Solfriddottir.

At det manglar ei bevisst linje for fostring,kan vel alle vera samde om.(Sjølvs om det som oftast vert undervurdert kor stort problem dette er:) Det som Solfriddottir derimot påstår er at det i tillegg er slik at "jenter bevisst ikke fostres."Denne påstanden freistar ho ikkje i det heile å bevisa.

NKS INGEN "MANNEBUTIKK"

Eg har som utgangspunkt at folk er med i NKS utfrå ærlege hensikter, og at ingen går rundt å planlegg, "bevisst", korleis jentene skal haldast nede. (Dersom Solfriddottir kjenner til noko anna, burde ho jo leggja det fram).

I sin iver etter å påpeika manglar i NKS, fell Solfriddottir i den feministiske ¹⁾ grøfta: problemet vert ikkje samfunnsmessig, men vert redusert til vondska og styggedom i hovuda til leiarane i "denne mannebutikken".

Ideologisk sett minner Solfriddottir sin påstand mykje om den albanske metoden for å løysa motseiingar. Der vert det slått fast at usemje og reaksjonære haldningar og handlingar ikkje er uttrykk for klassemotseiingar i samfunnet (for slike eksisterer ikkje offisielt) men at det nødvendigvis må vera resultat av kriminalitet, spionasje eller galskap, og vertå behandla deretter med fengsel, henretting eller asyl.

(Om nokon synest det er å ta for hart i å samanlikna med albania, for oss i vesle NKS, så er det berre det å seia at skal vi nytta røynslene frå dei sosialistiske landa må vi rekna med visse forskjellar i dimensjonane. Poenget mitt er ideologien)

Det viktigaste problemet med slik tenking er ikkje at enkelte personar i Albania vert straffa for hardt, eller for den saks skuld at leiinga (og gutane) vert angrepne for hardt. Problemet er at problema i rørsle vert reduserte. Kor enkelt hadde det vett ikkje vore om problema som jentene i NKS møter, kunne løysast ved å fjerna ei eventuell "bevisst" kuing av jentene.

Vi må slåss mot borgelige
linjer i NKS hele tida

Eg ser ein klar samanheng mellom dette og det som kjem fram seinare i innlegget, der ho avslører at ho ikkje har innsett funksjonen til politisk kamp internt.: Etter å ha dradd fram eksempla frå sommarleiren i år, og frå HMG, og under-

forstått konkludert med at handsaminga av jentene her er uttrykk for ei generell haldning (noko eg er samd i), så skriv ho:

"Untaka er de gangene det står kamp om dette, slik det gjorde til forrige sommerleiren NKS/Oslo arrangerte. Da sloss endel jenter for at det skulle vere 50/50 % deling av seminarinnledningene.....Året etter, på denne sommerleiren hadde ingen av disse jentene innledninger - hadde de blitt dummere siden sist? nei tvert imot, de har blitt dyktigere, men de skal ikke fram i lyset, jentene skal holde seg til organisatorisk arbeid, skape litt varme....."

Dette er ikkje noko anna enn ei frustrert utblåsning over at klassekamp er noko som dessverre må førast internt og. Mao sin teori om klassekamp intern bygger nettop på ein polemikk mot slike synspunkt. Han argumenterer mot idear om at partiet kan garantera seg mot borgarleg ballast. Utan kamp internt vil ikkje berre NKS lata vera å utvikla seg, men også degenerera. Trua på framgang utan kamp, og at kamp er noko som berre beklagelegvis må førast, kan ein ha dersom ein ser motseiingar som uttrykk for "bevisst" fanskap, for då kan jo berre desse "bevisste" folka fjernast, så er jo problemet løyst.

I denne saka som det no er skakk om burde Solfriddotter innsjå at at problemet er eit heilt anna og langt meir komplisert: ALLE, (også inkludert jentene) er med på å hindra at jentene utviklar seg. (sjølv sagt er gutane verst.)

Kva er det så som hindrar NKS-jentene i å utvikla seg politisk? Solfriddøttir synest å leggja skulda for dette på tilhøve i NKS. dette kan ikkje vera anna ei ekstrem overdriving av NKS sin styrke og NKS sine mulegheiter. Vi lever i eit kapitalistisk samfunn. Hindringane for politisk utvikling ligg i samfunnet, og er ikkje noko jenter eller andre møter ved døra til NKS. All erfaring viser at jenter (såvel som gutar) utviklar seg raskare og meir i NKS enn utafor.

Det som derimot må vera utgangspunktet er at NKS som ein kommunistisk organisasjon må stilla seg som målsetting å gi jentene bettere vilkår til å utvikla seg enn kva tilfellet er elles i samfunnet. Og spørsmålet vert :Kvar står vi i høve til ei slik målsetting ?

Om vi ser oss om finn vi at jentene i denne landsmøteperioden har vore svært godt representerte i leiande organ på lokal, distrikts- og sentralt nivå, samt i eksterne samanhengar som Interesseorg. og stud. samfunna. (Når vi har hatt

berre eitt medlem i leiinga for int.org., så har dette før det meste vore jenter, elles har det vore rundt 50/50).

Øette poenget avfeiar Solfriddottir med å seie at :

"....,men problemet i dag er ikkje at jenter ikkje velges til diverse ledende oppgaver,...". Eg er samd i at det ikkje er dette som er problemet, men kvifor er ikkje dette problemet ? Er det ikkje nettopp fordi jentene faktisk har betre mulegheiter i NKS enn elles i samfunnet ? (Trass i det som skjede på sommarleiren)

Større muligheter i NKS enn ellers i samfunnet

Er situasjonen dermed i orden og alt greitt ? NEI! Det å velja inn jenter og tildela oppgåver er i stor grad formelle ting, og er det lettaste å korrigera. Det som er langt vanskelegare er spørsmålet om korleis jenter og gutar i det store og det heile reelt skal ha innverknad på like fot. (Det er klart at vi alltid vil eit ujamnt forhold når det gjeld gamle/nye medlemar, og at dette vil ramma mange nyinnmelde jenter, men spørsmålet gutar/jenter er langt meir omfattande enn som så.)

Denne diskusjonen har det såkalla jenteopprøret reist, og det er ubetinga positivt.

Kvifor kjem jenteopprøret no .Eg vil påstå at det ikkje er fordi tilhøva for jentene har forverra seg i NKS i løpt av landsmøteperioden. Verkelegheita vil motbevisa dette. Eg trur snarare årsaka ligg i at jentene jennom nivåheving og deltaking i den politiske kampen i og utafor NKS har erfart at korkje revolusjon eller Nks er noko te-selskap, at

det finst mykje slag og grums i NKS som ikkje er nedpelt i programmet, men som tvert om er i motstrid med det !

Så nokre spørsmål til Solfriddottir:

Ho brukar to eksempel, frå sommarleiren og frå HMG. Dette er dei to oppgåvene som sentralstyret har hatt ansvaret for i Oslo. Dersom det ikkje fanst fleire konkrete døme, var det jo litt dristig å konkludera med at dette er hovudproblemet. Så eg reknar med at Solfriddottir meiner at det her er snakk om gjennomgåande trekk i organisasjonen, at "jenter bevisst ikkje fostres". Særleg må det vera gjennomgåande i Oslo-distriktet, der ho har den beste oversikten. Problemet her er berre det at Solfriddottir er identisk med DS-forkvinna i Oslo, og difor må ha direkte ansvar for den "bevisste" kuinga av jentene, og ikkje den uskuldege opposenten ho gir seg ut for, og som lurar på å melda seg ut på grunn av desse problema. ("Når vi ikke får utvikla oss teoretisk og politisk,....., da er det kanskje bedre å la være å være organisert, og heller drive med studeringer der man får utvikla seg litt mer.")

Kva er vitsen med dette? Kvifor underslå fakta som ligg under ditt ansvar? Kvifor ikkje leggja fram eksempel frå din praksis på korleis du "bevisst" hindrar jenter i å utvikla seg? Kvifor framstilla deg som eit offer for, og trua med utmelding frå "denne mannebutikken" som du sjølv har ein stor del av ansvaret for?

Det er altfor mykje reaksjonært slag og i NKS og altfor mykje positivt i det såkalla jenteopprøret til at det bør brukast til slikt tullprat.

Geir Kn

1) Med feminisme meiner eg ikkje det å vurdera kvinnespørsmålet som viktig, heller ikkje eventuelle påstandar om at det er det viktigaste i NKS i dag (Sjølv om eg er usamd i det). Med feminisme meiner eg ei idiolgisk linje som overordnar motseiinga mellom kjønna i høve til motseiinga mellom proletariat og borgarskap.

SNAKKER VI OM SAMME LANDSKAP

SVAR TIL GUNNHILD
FRA MARI M.

Forsvarer Mari kvinneundertrykkinga i NKS? Jeg gikk gjennom innlegget mitt på nytt og der står det faktisk: "Har jeg nå tilbakevist at det finnes kvinneundertrykkende ideologi og praksis i NKS? Nei, for all del det ville i så fall være en like stor forvrengning av virkeligheta som S og MM gjør seg skyldige i." Utgangspunktet mitt var følgende: S og MM bruker ett eksempel, sommerleiren 82 for å vise hvor ekstremt kvinneundertrykkende NKS er. Jeg mener at bildet ikke er så entydig, at sommerleiren ikke sier alt om jentenes stilling i NKS. Jeg mener det er en uholdbar metode å gripe fatt i ett eksempel som skal underbygge at NKS har en råtten jentepolitikk.

Derfor legger jeg nå fram noen flere, positive eksempler for å vise at bildet ikke er så svart som S og MM gir inntrykk av.

Og hva slags eksempler har jeg brukt? Jo, lista over jenter som har hatt/har ledende ~~verv~~ oppgaver enten det dreier seg om eksterne verv i studentpolitikken eller i NKS. Enhver som gidder kan finne ut om det jeg sier er riktig, også folk utenfor NKS. Det eneste spesielle med mitt ut-syn som sentralstyremedlem, er at det er lettere å følge med hva som skjer i NKS utenfor Oslo. (eks. fra Tromsø og Trondheim.), men det er langt fra umulig for s.k. menige NKSere.

Jeg sier sier at lista kan gjøres lengre, med det har ingen hensikt i denne sammenhengen. Det ville føre diskusjonen bort fra det som er mitt poeng: Nemlig at tendensen ikke er entydig negativ, at NKS har mange lede- de sterke jenter som har hatt/har store og viktige oppgaver i NKS- sammenheng, og som løser disse oppgavene på en utmerka måte.

Jeg mener at den linja som S, MM og Gunhild i praksis står for, å bare påpeke undertrykkinga, er ytterst skadelig for jentekampen. Sjølsagt må vi påvise og bekjempe undertrykking av jentene der vi mener det er på

sin plass.(sommerleiren 82),men det er like viktig å holde fast på de positive sidene,å fortelle NKS jentene virkelig har vist hva de er gode for, og at et stort antall NKS jenter har fått oppgaver som har gitt oss høve til å vise at vi ikke er politiske sinker og umålende krek.(Dette er forøvrig en diskusjon som pågår bl.a. innafor Kvinnelitteraturen:Skal litteraturen i hovedsak beskrive undertrykkinga,eller trenger vi positive forbilder?)

Hva er så hovedsida? Hverken å bruke ett eksempel eller trekke fram mange eksempler er en vitenskapelig måte å slå fast hva som er hovedsida på. Vi må se på helheten.Her må jeg tilføye at vi kommer nærmere helheten ved å se på mange eksempler enn på ett.

Inntrykket mitt er at hovedsida er positiv.Begrunnelse:Et stort antall NKS-jenter har vært og er i fin utvikling.Et stort antall jenter har ledende og politisk viktige oppgaver i NKS (henvisn. til mitt innlegg i forrige nr. av blekka + Kjellr. ens innlegg i dette nr.+ det folk kan supplere med sjøl ved hjelp av observasjoner og enkel tankevirksomhet) Min påstand er at jentenes stilling i NKS er sterkere enn kvinners stilling ellers i samfunnet.Sa jeg at kvinneundertrykkinga er opphevet i NKS? Les det jeg har skrevet over og innlegget mitt i forrige nr. en gang til.

Til Gunhilds spørsmål:

1) Utgangspunktet mitt var svar (el. sprsm.) til Solfrid-dottir som skriver at hvis ikke det blir forandring på sakene , vil jentene gå ut av NKS og heller drive med studieringer hvor man får "utvikle seg litt mer."Dette forsto jeg slik:Jentene får ikke utvikle seg politisk og teoretisk i NKS.Videre havder hun at jentene blir henvist til "kjøkkenarbeid."I min naivitet trodde jeg at "kjøkkenarbeid" var et bilde på politiske oppgaver som ga liten mulighet til politisk utvikling og innsikt. (det var jo derforS mente jentene kom til å melde seg ut!)

Jeg har sjøl i en periode vært heltidsbaskjeftega med barnepass og husarbeid,og det ga faen ike så mye rom for hverken politisk eller allmenn åndelig utvikling.Men så dum og trangsynt kan man altså bli av å sitte i NKS'sentralstyre at man trekker inn sine egne erfaringer og tror de er en del av virkeligheten!Jeg tenkte faktisk sånn atnå jentene bare får oppgaver som kan sammenlignes med "kjøkkenarbeid",så er jentene avskåret fra å bli politisk ledende.Hvid det faktisk er sånn at dette arbeidet gir teoretisk innsikt og politisk peil,er det ingen grunn til å melde seg ut, men heller med stor glede gå tilbake til sitt kjøkken. For det avgjørende er vel ikke vervene vi har,men at vi får muligheten til å utvikle oss til dyktige og drivende kommunister (?)

2) For det første: Jeg trodde at henvising til mannlige og kvinnelige roller ga visse assosiasjoner til hvor jeg vil hen. Jeg ante ikke at det ville påkalles en debatt om rolleteori. Det er da faktisk slik at kjønnsrollemønster/mannlige og kvinnelige kjønnsroller er begreper som blir brukt av menige menn og kvinner i dette landet, sjøl om vi ikke alltid er på linje mht. innholdet i begrepene, er vi i allefall enige om hva vi snakker om.

For det andre: Jeg er uenig i at vår organisasjonsstruktur fremmer (kvinne)undertrykking. Som jeg tidligere har hevdet er stoda bedre i NKS mht. til jenters situasjon enn ellers i samfunnet, Det vill neppe vært tilfelle dersom organisasjonen vår bidro til å skjerpe undertrykkinga. For ikke å bli misforstått: Det er neppe noe i org. strukturen som fremmer kvinnefrigjøring, det mener jeg ville være (nærmest) umulig i et samfunn hvor kvinner er særegent undertrykt. Det eneste som kan fremme likestilling mellom kjønnene og på lang sikt oppheve kvinneundertrykkinga, er kvinnes egen kamp, -i NKS og i samfunnet som helhet. Og de eneste organisasjonene som kan være et virkelig redskap i kampen for frigjøring, er kvinnes egne org. som har dette som uttalt målsetting.

Dette fritar naturligvis ikke mannlige og kvinnelige kommunister fra ansvaret for å bekjempe kvinneundertrykking både internt og eksternt.

3) Her vil jeg starte med et motspørsmål: Hvem er det som har definert Gunhilds (og Vanjas) bidrag til kvinne-debatten som "en av de viktigste debattene om kvinnespørsmål?" Jeg tror det hadde vært gunstig med en avklaring om hva som er sentralt i forståelsen av kvinneundertrykkinga og hva som er sentralt i kvinnekampen.

Og hvem har deltatt?? Sentralstyremedlemmer har deltatt i debatten overalt hvor den har blitt reist, på sommerleiren, i lags-sammenhenger og i 4. mai. Det er ikke alltid vi signerer innleggene våre med "sentralstyre-medlem" eller signaturer som kan knyttes til sentrale posisjoner, bl.a. for å unngå at enkelte standpunkt blir oppfatta som sentralstyrets syn. (Andre ganger kan det være OK å bruke "sentralstyre-sign.", sjøl om innlegget står for undertegnedes eget syn og ingen annens, slik jeg har gjort i denne debatten, og sån G har grepet fatt i.)

Om valg av ny ledelse: En stor del av det nye sentralstyret må velges blant de menige NKS-erne, også blant jentene (hvis de ikke gjør som Gunhild da Oslo DS skulle velges: Nekte å la seg velge inn.) Det skulle være et bra utgangspunkt for å vite hva som rører seg på grunnplanet.

Mari M

HANDLINGS- PROGRAMMET

TIL

DEBATT

5 forslag

fra Harald & Olav - Trondheim

"Den statlige politikken" s 4-5

Vi meiner at forklaringa på kvifor borgerskapet fann at dei måtte prøve å få ei viss styring av utdanninga er for dårleg. Spesielt reagerer vi på at Handlingsprogrammet (H.p.) nyttar det udefinerte "ein" i fleire sammenhenger der vi meiner det ville være naturleg å nytte "borgerskapet". Dette er ikkje berre å unngå å kalle ein spade for ein spade, men jamvel eit klasselaust uttrykk H.p. seier t.d.: "Ein miste etterkvart trua på teorien om "menne-sket som kapital" og det vart etterkvart klart at utdanningsekspl-sjonen slett ikkje verka utjamnande, tvert imot såg det ut til at klasseskilla i utdanningssystemet vart enda meir utdjupa. Verken økonomiske eller politiske og ideologiske argument var lenger hald bare for å opprettholde veksten i utdanninga."

At borgerskapet innsåg at utdanning ikkje naudsynleg kasta av seg profitt er greitt nok. Då får de seie det. Å påstå at "ein" miste trua på dette er langt over vår fatteevne. Vi meiner nemleg at utdanning, innafor alle sektorer, tenar samfunnet på lang sikt. Forfattaren av H.p. vil og ha oss til å tru at utdanningsekspl-sjonen kom som følgje av at borgerskapet satsa på utdanning for store grupper av folket fordi dette skulle verka utjamnande. Eller korleis skal vi ellers tolke utsegnene om at borgerskapet(?) mista alle økonomiske, politiske og ideologiske argument for å opprettholde veksten? Vi meiner at heile dette avsnittet er for dårleg og må skrivast om.

"Imperialisme & utdanning"

Avsnittet om "den særlige organiseringa av den norske kapitalistiske økonomien". Her blir det lagt avgjerande vekt på på kva borgerskapet vil og ikkje vil.

Vi meiner at hovudsida ved den norske økonomien er at han er styrt av dei økonomiske lovane. Så lenge vi lever i eit kapitalistisk samfunn vil kapitalen søke etter maksimal profitt. Dette er element

tert. I dag tyder det konkret at det er mest lønnsomt å investere i oljeindustrien samt i utlandet, der profitten tilsynelatende er større pga mindre lønnsutgifter.

Dette skjer ikkje av di borgerskapet er særskild onde eller unasjonale. Å påsta at dei ikkje ønskjer ein "nasjonal, kunnskapsbasert, høgteknologisk industri" er derfor etter vår meining ein feil måte å angripe spørsmålet på. Det nasjonale spørsmålet er her det minst viktige. Den grunnleggjande forståinga må vere at kapitalismen er eit internasjonalt system.

Borgerskapet sitt hovudmotiv vil aldri være "hensynet til nasjonen", men hensynet til sin egen profitt. Så lenge det er mogleg å hauste god profitt innafor landegrensene gjer dei det. I den augneblinken det blir ulønnsomt og umogleg å ekspandere innanlands, eller meir profitabelt å investere andre stader, gjer dei det. Vi meiner derfor at den viktigaste årsaken til nedskøringane og omleggjinga er den generelle krise i økonomien. At Norge er ei imperialistmakt veit vi. Korleis borgerskapet handlar er styrt av dei økonomiske realitetane.

"Studentøkonomien"

Vi meiner at dei krava H.p. stiller, og som NKS har stilt i fleire år gjer grunnlag for illusjonar. Etter kvart har vi byrja å tenkje på kvifor vi stiller parolar.

Kva for hensikt tener det til dømes å kreve 40% stipendandel? Stipendet utgjer no til dømes 19,0% for borteboarar og 0,0% for dei som bur nærare enn 40km frå foreldreheimen (ser bort frå unge-stipend o.l.). Er det realistisk å kreve 40%? Er dette ein parole som studentar flest grip? Kva oppnår vi ved denne parolen? Sjøl om kravet i seg sjøl er "rettferdig" og faen så riktig, meiner vi at det er ein feil parole i dagens situasjon. Alle skjønner at dette kravet ikkje let seg innfri! Dagskampparolar kan vere to typer: 1) Rette krav som kan bli innfridd dersom vi går til kamp 2) Rette krav som er umoglege å innfri under kapitalismen. Desse skal tene til å avsløre. Så vidt vi kan sjå må krav til stipenda, lånerenta o.s.b. stillast til å avsløre. Samstundes må dei då ikkje ligge langt over hovudet på studentar i flest. I dag kan det vere like rett å kreve 25 eller 30% stipenddekking. Det ville dessutan vere lettare for den einskilde student å samanlikne med det ho får i dag.

"Student velferd"

Programmet er for uklart på kva for samskipnadspolitikkk vi skal ha. Først blir det slått fast at brukarstyringa er ein bløff-seinare blir det slått fast at diskusjonar for eller mot brukarstyring ei avsprring. Kvaskal vi gjere? Skal vi halde kjeft i slike diskusjonar og like vel satse på å få NKS'arar inn i styret? Kva skal vi gjere med dei dústane som i dag: sit i styret? H.p. gjer etter vår meining ikkje svar.

Generelt vil vi gå mot at NKS skal prioritere å arbeide i slike organ som samskipnadsstyre, studentutvalg, studentting og andre korporative oegan. Det rette må vere å prioritere NSU, FR, LNL, LNS o.s.b. Dette utifrå at NKS har svært begrensa ressursar.

"Kampen mot imperialismen"

Dette er etter vår meining det dårlegaste avsnittet i heile endringsforslaget. Vi vil forkaste heile greia og går inn for at det blir skrive eit helt nytt kapittel.

1. Proletarisk internasjonalisme.

Det står i H.p. at vi må støtte dei sosialistiske statane. Kven er det? Om de tenkjer på Kina, kan de vel like godt skrive det! (Er Kina sosialistisk-eit interessant spørsmål som ligg utanfor denne diskusjonen!)

Det verste er likevel at programmetslår fast at haldninga til Sovjet er det avgjerande kriteriet for om du står for proletarisk internasjonalisme. Etter vår meining er dette ein uholdbar definisjon. Proletarisk internasjonalisme tyder at ein støt arbeiderklassen i alle land, uavhengig av statsgrensene. Om du er for eller mot Sovjet kan derfor ikkje bli det einaste avgjerande kriteriet, men føyer seg inn i rekkja av fleire andre. Det er fullt mogleg å vere mot Sovjet, for Solidaritet, geriljaen i Afghanistan, Charta 77 o.s.b. utan å vere proletarisk internasjonalist.

Avsnittet om Polen er berre ei oppramsing av staa slik ho var før krigstilstanden blei innført i fjor. Situasjonsbeskrivingar høyrar ikkje heime i eithandlingsprogram.

Til slutt: Kvifor står det ingenting om forsvarspolitikkk? Ville det ikkje vere på sin plass å nemne at AKP går inn for eit sterkt, nasjonalt, borgarleg militærapparat? Det er jo tross alt den offisielle linja!

Vi merkar oss at samespørsmålet no er blitt heilt uinteressant.

"Sekterisk og ufullstendig" 38

- OM KAMPEN MOT IMPERIALISMEN .

Forslag 1: Punkt 1.s tredje avsnitt går ut. (I dagens verden...osb.

Grunngjeving; Proletarisk internasjonalisme er eit omgrep som blir def. i første avsnitt. Å seia at haldninga til Sovjet er eit avgjerande kriterium på Prol.Int. er for det første ekstremt sekterisk. For det andre kan eg ikkje sjå at det og er feil.

Det er få anti-imperialistar som ikkje er mot Sovjet, uavhengig av om dei jobber med støtte-arbeid for folka i Latin-Amerika, Azania eller med arbeid for dei landa som direkte er ramma av sovjetisk aggresjon. Vala dei gjer kan skuldast mange ting; sjølv sagt og kven av supermaktene dei synest er mest farleg.

Om me krev at anti-imp. skal følge våre analyser til punkt og prikke for å "få lov til" å kalle seg prol. inter nasjonalistar skaper me ei brei kløft mellom oss og ein drøss med ærlege folk som jobber for noko meir enn vel dedighet.

Samstundes oppsummerer me at me manglar frontar, at me ikkje er flinke nok til å knytte til oss folk som på eit eller fleire områder gjer ein bra jobb. (for ordens skyld; eg reknar ikkje N"K"P/arar som kjøpke anti-imp. eller prol.int.) Å avsnèvre omgrepet til å gjelde stort sett berre oss sjøl vil skada både oss og den anti-imp. kampen. Og for å vera litt usaklig; kva med Høgre-folka - dei fyller m.a.o. meir eit av dei avgjerande kriteria enn storparten av folka i LAGO ?

Forslag 2; etter punkt 4. side 16 kjem det inn eitt punkt om Palestina og eit punkt om USA si rolle i Latin-Amerika - særleg El Salvador. Eg har ikkje rukke å få ned eit konkret framlegg, men det kjem til LM.

Forslag 3; i oppsummeringa går avsnittet om USA ut, i staden kjem: "USA-imp. er ikkje på samme måten direkte innblandet i kriger utenlands. Samtidig holder USA oppe ei rekke fascist-diktaturer gjennom pol. og øk. støtte, og gjennom militære "rådgivere." Et grelt eks. på dette er EEL Salvador, der folk hadde greid å ta makta for lenge siden om ikke USA hadde sprøytet inn million er av dollar til regjeringa."

Forslag 4; side 17. fjerde avsnitt: "Men alt i alt er det ingen tvil om at NKS framover må prioritere sol. arb. me den afgh. geriljaen sær høgt. (mitt tillegg.)

Grunngjeving; Dette endringsframlegget kjem på prinsipielt grunnlag. Eg er samd i at Afg. arb. må stå på topp i tida framover.

Men: i første avsnitt står det at anti-imp. arb. til ei kvar tid må vurderast. Om Sovjet invaderer Polen må dette vera topp-prioritert, slik Palkom heilt korrekt blei topp-prioritert i praksis etter invasjonen i Libanon. Å slå fast for fleire år framover kva for ein kamp som er viktigast er å låse HP til stoda i dag. Vurderinga av stoda må komme i Årsplanane/Semesterpl for distrikta i NKS.

Forslag 5; Kampen det palestinske folket fører for retten til sitt eget hjemland er en kamp som lenge har hatt og fremdeles må ha en framtreddende plass i støttearbeidet vårt.

Det er også viktig å vise int. solidaritet med frigjøringsbev. i Latin-Amerika.

(dette er eit tilleggsforslag som bør føyast til heilt til slutt i kapitlet.)

Nina, Oslo.

AVSNITTET SOM MANGLER. (OM NEDSKJÆRINGS POLITIKKEN)

Framlegg til nytt handlingsprogram synes jeg er svært godt på mange punkter, men noen avsnitt er dels mangelfulle eller feilaktige etter min mening, og noen avsnitt mangler. Nå er det slik at et handlingsprogram ikke kan ha med alle sidene av det politiske livet i Norge og i verden, vårt handlingsprogram skal i hovedsak rette seg inn på NKS og studentpolitikk. Med dette utgangspunktet vil jeg argumentere for at vi skal ta med et avsnitt om hvordan krisa rammer "andre" offentlige sektorer i Norge i dag. Som avslutning på artikkelen vil jeg trekke inn hvordan ei slik analyse ^{som} jeg legger fram, også ~~vil~~ er nødvendig for at vi skal fatte nødvendigheten av allianser ~~▼~~ både med andre ansatte innaftr den offentlige sektor, og allianser med arbeiderklassen.

1. AT KRISA RAMMER ARBEIDSFOLK BETYR AT FORHOLDET MELLOM ARBEID OG KAPITAL ENDRES:

2. EN SVEKKING AV DEN OFFENTLIGE "VELFERDS-SEKTOREN" BETYR AT BØRGERSKAPET TILRANER SEG EN STØRRE DEL AV MERVERDIEN, OG DETTE BETYR IGJEN AT BØRGERSKAPET ER PÅ OFFENSIVEN I KLASSEKAMPEN.

3. Å UTVIKLE ALLIANSER MELLOM DE FORSKJELLIGE SKOLESLAGA OG UNIVERSITETET ER LIKE NØDVENDIG SOM AT FAGORGANISERTE INNEN DISSA OFFENTLIGE SEKTORENE ALLIERER SEG I KAMPEN MOT OMFORDELINGA.

1. Arbeidskrafta er en vare som kjøpes for ei lønn. Denne lønna tilsvarer det arbeideren trenger for å reproducere seg sjøl (evt. også familien.) Arbeidskraftas verdi består av to elementer, et fysisk og et historisk og samfunnsmessig. Den fysiske grensa er det absolutte minimum av de midler arbeideren trenger for å livnære seg. Den historiske og samfunnsmessige grensa bestemmes av den tradisjonelle levestandarden, "tilfredsstillelsen av visse behov som springer ut av de sosiale forhold som menneskene lever og oppfostres i." Størrelsen på profitten vil avhenge av styrkeforholdet mellom arbeidere og kapitalister, hvor kapitalisten hele tida vil sloss for å redusere verdien av arbeidskrafta til det fysiske minimum. Arbeiderne vil sloss for det motsatte. Dette er altså klassekampen. Hvor kommer så den offentlige sektor inn i dette bildet?

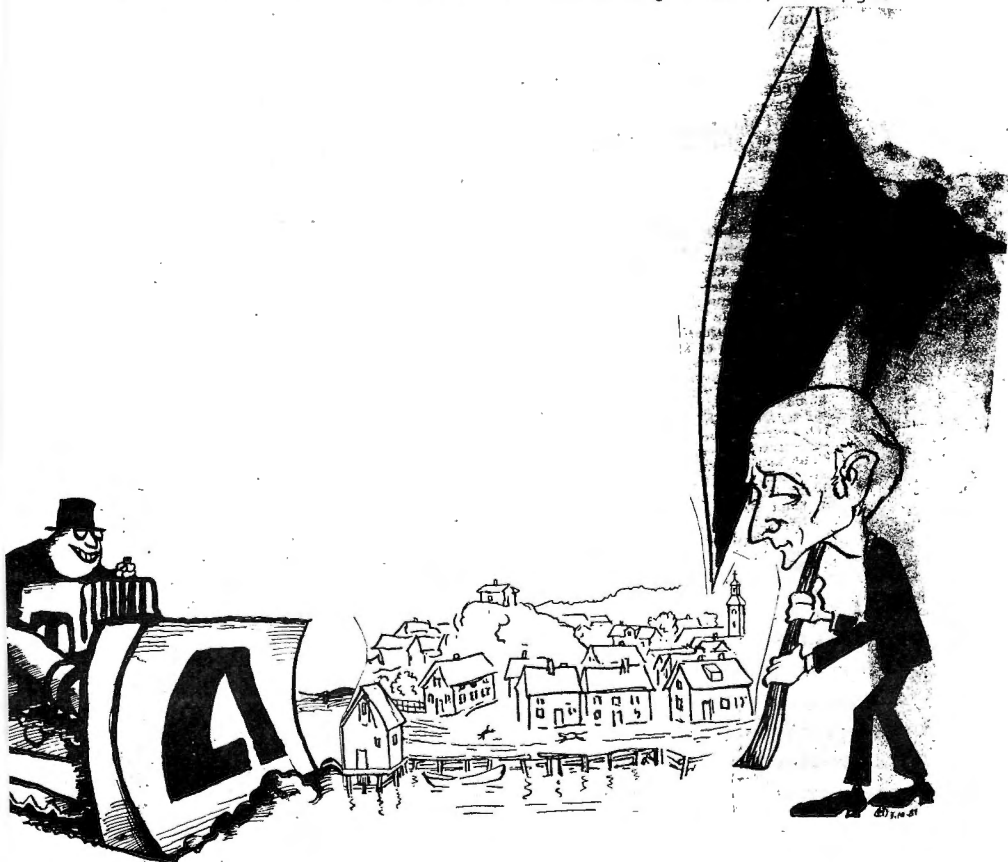
En del av utbygginga av helsesektoren, barnehagesystemet, skolevesenet, trygdesystemet for å nevne noen har sprunget ut av en kamp mellom arbeidere/kapitalister. En del av denne utbygginga, f.eks. innen helsesektoren har vært

nødvendig for å tilfredsstille kapitalens behov for friske arbeidere. Vi kan si at en del av denne utbygginga har skjedd for å tilfredsstille de uunnværlige livsfornødenheter som trengs for å opprettholde den fysiske grensa av arbeidskraftas verdi.

Men en stor del av de offentlige goder er betinga av den historiske situasjonen i Norge etter krigen, og bortfallet av disse godene vil skje dersom styrkeforholdet mellom arbeid og kapital endres. At arbeiderklassen er svakka er grunnen til at regjeringa Nordli i 1977 kunne begynne en storstilt offensiv mot velferdsgodene:

Nedlegging av sjukehus, reduserte inntekter for kommunene, slik at barnehagetakstene økte, kollektivtransporten blei fordyra osv. Disse nedskjæringene blei godtatt av arbeiderklassen under parola "vi har levd over oss". Tilsvarende har lønnsnedslaga blitt godtatt. Det er borgerskapet som har offensiven i klassekampen i dag.

2. Vår rolle som klasseforkjemperer står kanskje i et litt klarere lys når vi trekker inn teorien. Det er opplagt at ei svekking av den offentlige "myke" sektoren medfører en reduksjon av arbeidskraftas verdi. For hva er det som bestemmer innholdet av denne vara: Det er den fysiske grensa og det historiske/samfunnsmessige element. At barnehagetakstene øker, prisen på legetjenester øker, prisen på kollektivtransporten øker, studielånet fordyres, bolig-^{betyr nettopp} prisene stiger at det det koster å reproducere arbeidskrafta stiger i pris. Altså går mer og mer av verdien av arbeidskrafta til å tilfredsstille den fysiske grensa. Med andre ord: levestandarden synker. Det skjer ei omfordeling av kapital: fra den delen av offentlig sektor vi forbinder med velferdsstaten, og til den delen av offentlig sektor vi forbinder med investeringer og olje-Norge. VAr det ikke nettopp dette Engels forutså da han snakka om statskapitalismen i "sosialismens utvikling"? På grunn av kapitalistiske lover om konsentrasjon av kapital pga.

konkurranse - og derav følgende synking av profitttrata - så vil flertallet av folket bli mer utbytta. Dette er det som skjer i dag - der er også derfor stadig klarere at intellektuelle har felles interesser med arbeiderklassen.

Jeg mener "forslaget til handlingsprogram" er mekanisk og feilaktig på dette s. 6. "For både Høgre og DNA vil det vere ei overordna målsetting utover i -80-åra - uansett høg- eller lavkonjunktur i økonomien- å skjære ned på de offentlige utgiftene." For borgerskapet vi dette alltid være ei overordna målsetting, så sant de ikke trenger ei utbygging for å opprettholde den fysiske grensa av arbeidskrafta. Det vil ikke være ei overordna målsetting

**VI MÅ IKKE BARE
STILLE
BRØDKRAV.**

å skjære ned på den delen av offentlig sektor som går til utbygging av profittabel industri. Dette er lovene for kapitalisme og gjelder i aller høyeste grad for statsmonopolkapitalismen. At forslaget blir feilaktig skyldes at det ikke trekker inn forholdet mellom arbeid og kapital i denne analysa.

At den offentlige sektor blei bygd ut i etterkrigstida skyltes b.l.a. at arbeiderklassen sto i en langt sterkere stilling enn i dag (Borgerskapet var og konkret redd en revolusjon, men utbygginga av den offentlige sektor ble også muliggjort p.g.a. den økonomiske høgkonjunktura.) Borgerskapet skjærer ikke ned i dag fordi de "ønsker" dette, men fordi det er mulig, pga svekkelsen av arbeiderklassen. Det kan være interessant å diskutere hvordan arbeiderklassen har blitt svekka, men dette vil ikke jeg gjøre her.

Jeg vil i stedet bruke resten av palssen til å skrive hvordan vi kan delta i denne klassekampen direkte. I dag har sykepleierstudentene aksjonsuke for å bedre helsetjenesten for folk. Dette er en viktig del av klassekampen. Tilsvarende vil den ~~kappe~~ lærerskolestudentene fører for å forbedre kunnskapsnivået i skolen være en viktig del av klassekampen. At vi som studenter - og siden som ansatte i offentlig sektor - bekjempe nedskjæringene betyr helt direkte at vi bidrar til å styrke den sida av motsetningsforholdet som tjener arbeiderklassen. Dette tjener folket, det tjener kampen mot borgerskapet og det styrker mulighetene for å kunne bygge sosialismen.

Men uten denne analysa vil vi stå svakere og dette vil tjene borgerskapet. Om sykepleiera, sosialskolestudentene, Universitetsstudenter, ansatte ved televerket, Ullevål osv. alle sammen kun fokuserer på sin egen kamp og "sine" nedskjæringer betyr at vi slås som en sprikende hånd og ikke som en knytteneve. Men for å fatte nødvendigheten av denne alliansen må vi ~~og~~ fatte vår rolle som forsvarere av levestandarden til ~~arbeider~~folk, at dette er å holde verdien av arbeidskrafta på et høyest mulig nivå.

Til slutt : I ei krisetid som nå vil flere få det verre, krisa rammer sjølsagt også kapitalistene. Men samtidig som samfunnet totalt rammes av ei krise skjer det ei omfordeling av midler mellom arbeid og kapital. Det er denne klassekampen vi skal ta del i, for å avslutte med Marx : "Om arbeiderne feigt ga etter i sin daglige konflikt med kapitalen, ville de gjøre seg selv uskikket til enhver bevegelse av større format."

PS: Konkret utforming av nytt kapittel må bli resultat av en diskusjon, fra min side er dette bare en begynnelse på en diskusjon jeg mener det er avgjørende at vi tar for å lage et handlingsprogram med brodd.

Tone, Oslo

EN ETTERLYSNING

ang. side 8 :

Du siterer ideer du mener kom fram fra borgerlig utdanningspolitikk. Hvor har du disse fra? Jeg tenker på SitAtet (tilnærmet):
§"I eit raskt foranderleg samfunn er faste kunnskapar mindre nødvendig enn i eit statisk samfunn".

Jeg skjønner ikke meninga med dette. Henter du dette fra debatten i forbindelse Ottosen-utvalget og Stortingsmelding 45? I så fall burde du ha nevnt det.

Hele gjengivelsen av forholdet til begrepet om "livslang læring" var vanskelig å forstå. Jeg fikk umiddelbart reaksjonen : er bevegelsen imot etterutdanning? Gjennom diskusjon i laget skjønte jeg bedre at det var kortvarig kursutdanning ISTEDET FOR grunnutdanning man kritiserte. Jeg er klar over at dette er en debatt som ble ført heftig i bevegelsen for en til tilbake, men da var ikke jeg med, og jeg mener at et handlingsprogram bør være klart og tydelig også for nye medlemmer, ellers blir det ubetydelig. Jeg finner avsnittet s.7-8 for grunt, for allment til å bli klok av.

Hilsen Anne ,Oslo

Svar : ANNE HAR RETT !

Anne kritiserer eit avsnitt i endringsforslaget til handl.progr. Avsnittet tek opp "livslang læring" .Kritikken som Anne reiser mot dette avsnittet er rett. Ei revidert utgåve av heile dette avsnittet er under arbeid og vil bli sent ut i organisasjonen i andre halvdel av november. Vi vonar Anne og andre studerer dette reviderte utkastet kritisk. Desto fleire som følger Annes eksempel desto betre blir Handlingsprogrammet.

Per Jo
(For Sentralstyrets AU

Beretningsdiskusjon

Hva er kommunistenes oppgave i dagens Norge?

Harry B gjør seg i siste nr av 4.mån til talsmann for tanken om at det er en dypt forankra byråkratisk arbeidsstil som er hovedproblemet i NKS i dag. Dette er jeg ikke enig med ham i. HOVEDPROBLEMET er en svært dårlig forståelse av hva som er kommunisters oppgave i et kapitalistisk samfunn.

I TILLEGG sliter NKS med en svært byråkratisk arbeidsstil, men jeg mener denne å relativt stor grad er et resultat av den manglende forståelsen av våre oppgaver. Denne lave graden av forståelse for hva det er kommunister egentlig skal gjøre og oppnå, gir seg også utslag i at en stiller oppfeil oppgaver for NKS i dags-aktuell politikk og at man foretar feilaktige oppsummeringer over framgang og tilbakegang. Jeg skal prøve å si litt mer for å konkretisere hva jeg mener.

Etter gode diskusjoner i NKS de siste åra har forståelsen for den historiske materialismen økt. Forståelsen for at det er objektiv utvikling av produktivkreftene og dermed skjerpning av motsigelsen mellom utnyttinga av deres muligheter og de produsjonsforholda som hersker som driver et samfunn fram mot revolusjon, og som stiller nødvendigheten av sosialisme og kommunisme på dagsorden. Samtidig har forståelsen av menneskets rolle som den utløsende faktor steget. Materiell utvikling legger forholda til rette for revolusjon, menneskene ~~sk~~ gjennomfører den, og skaper et nytt samfunnssystem, bedre tilpassa produktivkreftenes utviklingsnivå.

Kommunistenes rolleer da å påpeke denne sammenhengen på en slik måte at flest mulig folk griper den, slik at revolusjonen kommer i det rette øyeblikket, og slik at det nye samfunnet bygges etter riktigst mulige prinsipper.

Kommunistenes ~~rolle~~ oppgave er ikke å forsvare Alta-elva mot utbygging. Kommunistenes oppgave er å sørge for at flest mulig lærer mest mulig om hvordan vårt samfunn fungerer ved å gjøre forholda rundt utbygginga måten den gjennomføres på og borgerskapets hensikter med det hele, klarest mulig. Om selve elva så til sjuende og sist blir bygd ut er bortimot likegyldig. Spørsmålet er hvor mange skritt nærmere revolusjonen vi kom i løpet av denne kampen, hvor mange nye kommunister som vokste fram. Hvis det ikke oppsto nye kommunister, hvis forståelsen av vårt samfunns grunnleggende karakter ikke blei spredd, ville en eventuell seier i selve kampen om utbygginga vært bortkasta. Da ville borgerskapet s diktatur stått akkurat like sterkt, og det de eventuelt ikke oppnådde i Alta ville de tatt inn andre steder, uhindra, fordi de ikke var blitt avslørt.

På samme måte med studentenes interessenkamp. Kampen mot renter i studietida var en viktig kamp FORDI DEN FIKK MANGE TIL Å REAGERE, men ble kampen vunnet? Nei. Studentenes økonomiske situasjon er fortsatt for nedadgående fordi borgerskapet er overlegent sterkt nok til å ta inn på andre områder det de av taktiske årsaker gir opp i en enkelt situasjon. Kampen mot renter i studietida må derfor oppsummeres som en TAKTISK seier for oss men hvor mye blei bevissthetsnivået blant studentene heva i denne kampen? DET spørsmålet må vi stille når vi skal avgjøre om kampen var en framgang strategisk sett.

For kommunister vil ikke det avgjørende være utfallet av hvert enkelt slag i dagskampen. Vi vil nødvendigvis tape de fleste av disse, siden borgerskapet for tida har et suverent klassemessig styrkeovertak. Det avgjørende for oss vil være om kampen blei ført på en slik måte at det kom flere kommunister utav begivenhetene. Om forståelsen for de grunnleggende sammenhengene i vårt samfunn øka i studentmassen BARE DET kan bety framgang i den strategiske kampen for sosialismen.

Det er derfor av fullstendig avgjørende betydning at kommunister ALLTID kombinerer skolering og studier av filosofi og økonomi med aktiv utadretta kamp og opplysningsarbeid. Vi kan ALDRI vinne om vi bare gjør en av delene Dette er en av årsakene til at avviket med å ^{ikke} drive anti-imperialistisk arbeid er så alvorlig for oss som kommunistisk bevegelse. Aktivt støttearbeid for folkekrigene i den tredje verden og spredning av informasjon om hva som foregår der, kan være uvurderlig som illustrasjonsmateriale for å belyse kapitalismens og imperialismens sanne karakter også for folk her i Norge. Kapitalismens elendighet KAN være vanskelig å få øye på her hjemme, i den tredje verden er den soleklar.

Tendensene til overvurdering av betydninga av utfallet av dagskampene og undervurderinga av verving og propagandaarbeid under de samme kampene er derfor det konkrete utslaget av den lave forståelsen for kommunisters egentlige oppgaver. Nødvendigheten av en KOMMUNISTISK organisasjon blir borte, betydninga av kamper og organisasjonsbygging på enkeltsaker blir for stor, relativt sett.

Perspektivet med at "vi må kjempe slik at folk får tillit til kommunister" blir derfor også ofte misforstått. Kommunistar må til enhver tid befinne seg ~~vakt~~ i første rekke i de kampene som pågår, men tillit oppnår vi bare ved grundig og tålmodig å å propagand re nødvendigheten av sosialismen som eneste løsning i det lange løp. Å spre illusjoner om at kommunister er de beste til å løse folks problemer under kapitalismen vil objektivt sett fungere reaksjonært. Det vil også på sikt spre defaitisme, fordi de fleste enkeltsaker i dagskampen vil gå tapt. Ellers hadde vi ikke hatt kapitalisme og sosialismen ville vært unødvendig å slåss for. Vi skal kjempe steinhardt for arbeid rklassens og vanlige folks interesser i hver eneste liten sak vi kommer over, men om vi vinner fram på sikt avhenger av om antallet kommunister øker, om forståelsen for vår politikk blir større.

LI EN

KAOS

I HØYREDEBATTEN

Eg trur det største proble met i beretningsdiskusjone akkurat no er kva som er meint med "kampen mot høgre". Det synest som om dei fleste debattantane legg ulike tydingar i dette. Difor får vi og ein del merkelege formuleringar i debatten.

Exempel:

Harry B.skriv i 4.mai sept/okt,etter å ha sitert beretninga si oppsummering av at høgrefeil i synet på den kommunistiske organisasjon og kommunistane sin særegne rolle er eit heilt sentralt problem i NKS :

"Eg meiner ei slik oppsummering dels er feilaktig,dels er ute av stand til å bringa oss vidare .Det meste av det som står i beretninga er eg samd i (og eg har røysta for ho)".

Dette blir unekteleg litt merkeleg når heile beretninga nett-opp bygger seg fram mot denne konklusjonen,at ein samstundes kan vera samd i det meste som står i beretninga og oppsummera ho som einsidig negativ.

Eksempel 2 :

I ein uttalelse slår Bergen NKS fast at dei ikkje er usamde i hovudinnhaldet i Beretninga,men meiner at ho bør forkastast.

Eksempel 3:

"Beretninga fra sentralstyret slår fast:"Sentralstyrets ~~IXIX~~ hovedstandpunkt (til høyrediskusjonen) er at vis ikke denne kampen for de kommunistiske grunnprinsippene var reist i NKS lille situasjonen i dag vert ytterst alvorlig". Det som gjør at situasjonen i dag ikke er"ytterst alvorlig"menr jeg skyldes at medlemene i forbundet setter igang positive tiltak: studier av teori,studier av norsk virkelighet og spredning av kommunistisk propaganda.Det foregår også en del verving. Men skyldes dette en bevisst politikk fra ledelsens side? Dette framstår uklart i beretninga." (Tone i 4.mai sept/okt)

For det første:

Parantesen (til høyrediskusjonen) er Tone sitt eige innskot. Beretninga slår ikkje fast at det er sentralstyret sit standpunkt til høgrediskusjonen som har vore avgjerande.Beretninga tek utgangspunkt i sentralstyret sine tidlegare vedtak om høgre,som alle slår fast at "studier av teori,studier av norsk virkelighet og spredning av kommunistisk propaganda " er heilt sentrale tiltak i kampen mot høgre.

Det er ikkje noko grunnlag i beretninga til å redusere Sentralstyret sitt standpunkt til å berre gjelda diskusjonen om høgre. Faktum er at "Sentralstyrets hovedstandpunkt"er meint å gjelda heilheita i NKS.Tone sin påstand markerer berre at det harvore stor grad av einheit mellom leiing og grunnplan i kampen mot høgre.

Like oppkonstuert kan Harry B si motseiling synast:

Først slår han fast at det er "dels feilaktig og dels måte av stand til å bringa oss vidare" når beretninga slår fast at "...eit heilt sentralt problem i NKS er høgrefeil i synet på den kommunistiske organisasjonen og kommunistane sin sær-eigne rolle." Deretter går han til felts mot byråkratisk tenking og praksis i høve til organisasjon. Ein heil del av dei sakene Harry tek opp er eg heilt samd i, og eg synest at di til dels på ein treffande måte karakteriserer "høgrefeil i synet på den kommunistiske organisasjonen".

(Han an påstår rett nokk at dette skil seg ut som det viktigaste, men argumenta ^{ikkje} strekker seg utover det at det er svært viktig, og det er eg samd i).

Dersom Harry vil gjera seg til riddar mot byråkratisk tenking i NKS, så er det utmerka. Men då bør han først rykka ut mot dei klare pro-byråkratiske stke standpunktta som er i organisasjonen, og ikkje begrensa seg til å kritisera mangel på linjer.

Når Tone før seg til å skriva "Den viktigste oppgåva til ledelsen blir å sammenfatte alle disse erfaringene og skape en allmenn politikk som folk kjenner seg igjen i.", så skulle det ikkje vera så vanskeleg å finna motstandarar heller. Skal leiinga vera politisk leiande eller reduserast til eit byråkratisk prgan som samanfattar erfaringar og skapar ein allmenn-politikk "som folk kjenner seg igjen i"

Tone og Harry B tek ikkje opp til vurdering om sentralstyret faktisk har vore leiande politisk. Tone skriv:

"Problemet i dag er hvordan vi skal få en ledelse i NKS som er i stand til å utvikle disse positive trekkene og drive organisasjonen framover. Jeg mener beretninga burde ha dette utgangspunktet, og heller stille spørsmålet om hvordan en utvikler forståelsen for den kommunistiske organisasjonens rolle i historia."

Men saka er at det er akurat dette utgangspunktet beretninga har, men i motsetning til Tone tek beretninga utgangspunkti at det er politisk kamp som trengst, og at spørsmålet er om leiinga skal bli i stand til å vera politisk leiande i den kampen.

Dette spørsmålet vert Tone ute av stand til å stille, for ho har redusert leiinga til å vera eit slags service-byrå for grunnplansinitiativ som nermast dukkar opp av seg sjølv. Med eit slik utgangspunkt må problemstillinga nødvendigvis bli arbeidsmåtar og metodar, og ikkje politiske linjer.

Harry B sitt bidrag er litt annaleis. Han slår fast at Sentralstyret sine bidrag i den politiske kampen mot høgre har vore viktige. Men så reduserer han og spørsmålet til å bli eit metode spørsmål. Han seier at byråkratiproblemet er av politisk art: "Høgreaavviket ytrar seg i dag først og fremst ved at organisasjonen frå topp til botn er gjennomsyra av byråkratisk arbeidsstil.." Men når det gjeld å løysa desse problema vert det heile teknisk, han stiller ikkje spørsmålet om leiinga er leiande, men berre korleis byråkratiet skal fungera betre. Han reduserer for eksempel problema i samband med husleigeaksjonen, at vi mangla linjer der, til eit organisatorisk problem om manglande planar, når faktum er at ingen i organisasjonen hadde politisk grep om kva som skulle skje, og når, som Harry veit, sentralstyret var imot, utifrå ei politisk vurdering, å setta inn så mykje krefter på det.

Denne reduseringa av leiinga (og av den kommunistiske organisasjonen ~~XX~~ frå polibisk leiande til eit meir eller mindre service-organ, som Tone og dels Harry B. står for, ser eg som dei klaraste uttrykk for høgre i synet på NKS den kommunistiske organisasjonen i NKS idag.

Geir Kl.

HARRY BELAFONTE SVARER SENTR. ST. MEDL.

"Alkymistane fann aldri 'dei vises stein', men dei fann mykje anna lurt."

I siste nr. av 4. mai skriv sentralstyremedlem: "Særlig dersom vi skulle følge Henry (!?) B's analyse av "byråkratisk arbeidsstil" som hovudproblemet i dag, er eg redd NKS vil komme ille ut å kjøre." Merkelig då at han kjem til ein konklusjon som eg heilt ut kan skriva under på: "Eg meiner at føresetnaden for å komme noko vidare i arbeidet med å styrke NKS er å stille organisasjonsbygging som ei konkret arbeidsoppgåve for NKS på alle nivå. Vi er nødt til innretta arbeidet vårt på ulike flt utifrå denne oppgåva".

Eg trur me kan bli samde. Såvidt eg kan sjå kjem usjemja til nå av tre ting:

- det finst viktige feil og manglar i innlegget mitt
- sentralstyremedlem grip ikkje heilt det politisk viktige i måten å driva politikk på, den politiske lina for organiseringa av arbeidet.
- sentralstyremedlem er så sinna på omgrepet "byråkratisk arbeidsstil" at han les ting inn i innlegget mitt som ikkje står der (og vice versa).

Avdeling 1: Harry B. mot sentralisme?

Det siste fyrst: S ser ut til å oppfatta meg som om eg kritiserer at NKS er for topptungt, for sentraldirigert eller noko slikt. Tvert om: Eg vil ha meir, mykje meir sentralisme. Minst 4 av dei 5 konkrete kritikkpunkta mine er direkte avhengig av sterkare leiing for å bli gjort noko med.

Heller ikkje mener eg at leiinga er rota til alt ondt. Innleiingsvis slår eg fast at sentralleiinga har stått i spissen for ein kamp mot høgreliner og -idear som har vore avgjerande for at NKS framleis finst. (Her er eg heilt usamd med Tone når ho seier. Det som gjør at situasjonen i dag ikke er "ytterst alvorlig" mener jeg skyldes det medlemmene... setter igang av positive tiltak". Kor trur Tone me hadde stått idag om lina til dei utmeldte i Bergen og Tromsø hadde hatt feirtal i sentralstyret?) Nett for å gjera dette klart skreiv eg: "...frå til botn gjenomsyra av ein byråkratisk arbeidsstil".

Avdeling 2: Kva slag byråkrati?

Men kva er det eg meiner då? Eg skal prøva på eit svar: Me er revolusjonære. Målet vårt må vera å gjera flest mogleg studentar til kommunistar, ennå mange fleire til antikapitalistar eller iallfall kritiske, å isolera dei aktive støttene til staten og kapitalen. Me må sameina studentane i interesseorganisasjonar som står på ei kampline. Me må knyta band mellom studentane og arbeiderklassen, band til dei kjempande i den 3dje verda osv. Kor pågår kampen om desse sakene? På lesesalar, seminar, forelesingar i kantinar og på hyblar, på resturantar. På alle desse stadene, overalt der studentar er må me vera, og me må vera der med politikken vår, fremja han systematisk, planmessig. Vitsen med NKS er å organisera slikt arbeid, å setja oss i stand til å fremja politikken vår, linene våre blant dei andre studentane, dei som ikkje er med i NKS. Interne møter, avisproduksjon, representasjon i NSU, Studentting, høgskoleråd, LNL, LNS, osv. er middel i dette arbeidet, og kan aldri komme i staden for det.

Over natta når me ikkje idealt, men min kritikk går på at altfor mange av oss tenker og handlar som om politikk var å laga planar, halda møter på ulike plan, gi ut propaganda og kanskje til nød slenga opp ei veggavis ein gong i semesteret. Det finst viktige unntak frå dette både lag og einskildpersonar som driv bra massearbeid - men prøver me nokon gong å oppsumera erfaringane deira, å læra av dei?

Me synst nok det er bra med slike lyspunkt i kvardagen - men har me skjont at arbeidet med å spreia politikken til medstudentane er sjølvne hensikten med å ha NKS? I beste fall alt for dårleg.

Dette kaller eg byråkratisme, og eg prøvde i førre innlegget mitt å gi nokredøme på kva feil det fører til. Meiner S at dette ikkje er noko problem? Har det ikkje noko med byråkratisme å gjera - finn i såfall på eit anna godt namn!

Avdeling 3: Kva gjorde Harry B feil?

Eg skreiv: "...førebels vil eg hevda: Høgreavviket ytrar seg idag fyrst og fremst ved at organisasjonen er gjennomsyra av ein byråkratisk arbeidsstil...".

a) Her gir eg inntrykk av dette er det viktigaste problemet me strir med. Det har eg ikkje grunnlag for å hevda. Dels kjenner eg for dårleg atoda rundt i landet (skriv inn folkens!), dels finst det opplagt andre viktige veike sider i organisasjonen: skuleringa er framleis for svak, me manglar ein gjennomdiskutert strategi for revolusjon i Norge (-t.d.: koss heng arbeidet vårt idag saman med måla våre?).

b) Kritikken blir tidlaus og idealistisk fordi eg ikkje seier noko om historia bak feila - difor blir det og utapåklistra å snakka om dei som ei ytringsform for høgreavviket. Men, betre seint enn aldri: Høgreavviket innebar mange åtak på kommunistiske liner. Men ikkje minst: I 79/80-tida var det ein svært utbreidd ide at "det finst ikkje noka rett line" "Dette måtte få - og fekk - minst 2 viktige følger for organisasjonen. Det blei lite viktig (tildels suspekt) å slåst hardt mot reformisme og revisjonisme (SV/Sos,Front) Var me så sikre på at me hadde rett? Når det var slik, blei sjølsagt verving svært vanskeleg, det gjekk tilbake med KK-sal o-l- For det andre: Ein kunne gjerne ha politiske diskusjonar i laga, men ikkje for å nå einskap - då måtte jo nokon skifta mening, og ei-kvar mekring kunne jo vera like god som ei anna.

Med ei slik stemning måtte det organisatoriske arbeidet forfalla. I denne landsmøteperioden har det mykje vore snakk om å byggja opp att frå botn av på dette feltet. Kritikken min går ikkje på at me ikkje har idealtilstandar, men at beretninga stort sett ikkje tek opp slike feil.

Eg ser klart av korrigeringa av organisasjonsarbeidet heng saman med politiske konsolidering. Men eg har inntrykk av at S ikkje ser at dei feila eg har peika på (og fleire, som t.d. mangelen på kaderfostering) utgjør eit samla og omfattande avvik frå ein kommunistisk måte å organisera på. Dette er eit avgjerande politisk spørsmål. (T.d. er Lenin, og ikkje minst Mao svært opptekne av slike spørsmål i skriftene sine).

Harry B., håpefull alkymist

Sentralstyremedlem
blir anklaget for
ikke å "se" proble-
met med byråkra-
ti

TONE SVARER SENTR. ST. MEDL. :

"JA, JA, NEI, NEI,
SNAKK
TYDELIGERE!"

Sentralstytemedlem("S") skriver i sitt svar til Tone og Harry B at han mener det er viktig å ta standpunkt til synspunkta deres, at han er enig i mye av det de sier.

Jeg skulle ønske "S" argumenterte bedre for hvorfor debatten vi reiser er viktig og dessuten uttrykte med større klarhet hva han er enig i. Kun på ett punkt fant jeg at han uttrykte enighet: at det opplagt var kritikkverdig at sentralen hadde vært sløv med å oppsummere politiske diskusjoner.

ENIG MED "S".

På to områder er jeg enig med "S".

- 1) en nødvendig forutsetning for å komme videre med å styrke NKS er å drive organisasjonsbygging. Med organisasjonsbygging tenker jeg på : kaderfostring, studiearbeid, verving og styrke organisasjonens rutiner. Halve DS i Oslo har oppgaver som har direkte sammenheng med dette arbeidet. Hver grunnorganisasjon i Oslo har egen kontakt som har jevnlig møter med lagsledelse for å diskutere problemer og styrke laga og bånd mellom ledelse og grunnplan. Vi har drevet skolerung av studiesirkelledere for å bli i stand til å møte en vervehøst. Alt dette arbeidet til tross: fortsatt er det store mangler, særlig på studiefronten, kaderfostring og den demokratiske sentralismen på politiske diskusjoner. Det skal også trekkes fram at den nåværende prioriteringa også er et resultat av langvarig politisk kamp for økt forståelse for betydninga av å bygge organisasjonen.
- 2) manglende sentralt grep. "S" har her en tendens til å sette kunstige skiller mellom demokrati og sentralisme. Det ene forutsetter det andre. Har vi ikke demokratiske diskusjoner hvor alle syn/all kritikk kommer fram vil sentralismen bli falsk og subjektiv. Ideen hos folk vil

sprike og politikken bli svært lite enhetlig. Dette er også tilfelle hos oss. Interessesekampansvarlig i Oslo brukte f.eks. 2 måneder på å finne ut hva som var NKS sine linjer på viktige spørsmål. Samtlige "ledere" hadde forskjellig syn, dette skyldes manglende diskusjoner og manglende sentralisme på å sette de politiske linjene ut i livet.

VANN I VANN?

I dette innlegget skal jeg konsentrere meg om en sak jeg tror "S" og jeg har forskjellige oppfatninger om, masselinja i NKS. Jeg har fått kritikk for det forrige innlegget mitt på at punktet mitt om masselinja var ensidig. Denne kritikken er jeg enig i. Men det jeg var opptatt av å polemisere mot var en ideologi som har stått blant ledende NKSere ved universitetet i Oslo. Denne har i korthet gått ut på å gå mot enhver kritikk på sekterisme med den begrunnelse at ansamling av NKSere til enhver tid i kantina var et tegn på at NKS var en ledende organisasjon. Her er vi da inne på motsetningene mellom "S" og meg. Han hevder at problemet for NKS i dag er at NKSere ikke er som "fisken i vannet", men "vann i vann". Med dette mener han at NKSere har en stor kontaktflate uten å diskutere politikk med folk. Jeg skulle ønske S begrunna sitt standpunkt og viste til det empiriske grunnlaget for en slik uttalelse,

ENSIDIG POLITIKK I NKS.

Problemet med masselinja er langt mer sammensatt. For det første har du problemet med at folk ikke treffer andre enn NKSere. Her kan en si at masselinja er ikke-eksisterende. Men det finnes også en annen tendens: det selges KK og verves til studiesirkler. De som driver med dette arbeidet må diskutere politikk med folk, altså er de kommunister i nærmiljøene. Så har du problemet med at folk ikke tar del i diskusjoner på faget sitt. Skyldes dette at folk er redde for å markere seg politisk? i så fall tror jeg at årsaken ligger i manglende politiske diskusjoner i NKS, samt ensidig politikk i NKS (mye interessekamp, lite imperialismepolitikk etc). Når folk ikke har hatt muligheter til å bli sikre på politikken til NKS gjennom diskusjoner, eller når de politiske diskusjonene bare dreier seg om interessekamp har heller ikke medlemmene blitt fostra til å stå fram som kommunister på faget. Slik beretningsdiskusjonen legges opp - at NKS har for lite kommunistisk perspektiv og folk er for lite kommunister - retter feilen seg mot folk og gjøres subjektiv. At det er den enkelte som må forbedre seg i stedet for å vurdere

mulighetene folk har til å utvikle seg som kommunister i NKS. På de områder vi har prioritert politiske diskusjoner har folk også stått fram med standpunktene sine. Når vi har leda skålering av sirkelledere samt hatt en politisk ledelse av vervearbeidet så har det også vist seg at folk har leda studiesirkler og verva til organisasjonene

INGEN FRONTER .

ET annet problem med masselinja i NKS er at NKSere har liten mulighet til å trekke folk med i praktisk politisk arbeid. Vi kan tilby folk å bli med på studiesirkler eller selge KK, men her sluttet det. For å kunne trekke med folk i fronten og jobbe sammen med dem der. En viktig oppgave for oss i dag er å bygge ut f.eks. Rød Front til å bli en virkelig folkefront for progressive studenter. Men for at dette skal skje må folk bl.a. ha en reell mulighet til å skape politikk sammen med oss i RF. Når dette siste er et stort problem i NKS vil det ikke bli et mindre problem eksternt. Dette er noe av grunnen til at jeg har konsentrert meg om den demokratiske sentralismen og masselinja i beretningsdiskusjonen.

ANARKISME.

Til slutt vil jeg ta opp et annet problem jeg mener vi har undervurdert i NKS. Dette kommer også til uttrykk i S sitt innlegg. Han kritiserer Tone og Harry B for ikke å være interessert i å "analysere kva slags politiske linjer sentralt føter ut".

Å diskutere organisasjonsprinsipper/masselinja er en like vesentlig debatt som en diskusjon om militærpolitikk. Det hjelper lite i en krig om vi er ute av stand til å organisere folk. Dette siste er vi altfor dårlig til og jeg mener dette skyldes anarkisme i tenkinga vår.

I Oslo har vi en del år hatt enkeltfolk som har dradd i gang organisasjonen. Denne situasjonen har endra seg en del ved at DS har styrka seg, men er fortsatt et stort problem. Oslo NKS har hatt en praksis på å delegerer det politiske ansvaret for de enkelte oppgaver til enkeltfolk uten at organisasjonen har blitt trukket inn i politiske diskusjoner om hvilken politikk den ansvarlige skal lede etter. På denne måten svekkes demokratiet ved at folk ikke får sjanse til å diskutere linjer, og sentralismen svekkes ved at det ikke er DS som leder organisasjonen. Dette er en anarkistisk måte å styre NKS på og direkte katastrofal dersom vi skal greie å mobilisere folk til virkelig kamp. Det er ikke uten grunn at den demokratiske sentralismen er arbeiderklassens organisasjonsform. Denne

er den mest demokratiske fordi alle får være med på å bestemme, og fordi det er en sentral som setter politikken ut i livet: På denne måten blir arbeiderklassen en knyttneve i en kampsituasjon. Den anarkistiske organiseringa tilhører småborgerskapet - fremmer individualisme og gir grobunn for den sterkestes rett. Det er ikke uten grunn at det nettopp er grunnplanet i NKS som protest erer på at enkeltfolk dominerer og på mangelfulle diskusjoner.

NY REPLIKK

FRA

SENTR. ST. MEDL.

Eg skal vere kort. Både Tone og Harry B innrømmer at innlegga deira i siste nummer av 4. mai på viktige punkt var ensidige og feilaktige. Og eg meiner at begge peikar på viktige veikskapar ved beretninga, særleg o.o.t. praktiseringa av den demokratiske sentralismen i NKS.

... ..

Masselinja i NKS.

Eg er heilt samd med tone i at problemet er "samansatt". I mitt førre innlegg meinte eg ikkje å legge fram ei heilskapleg analyse av forholdet mellom leiing og grunnplan eller NKS-araar og uorganiserte studentar. Eg la fram mitt syn i polemikk mot Tone som i sitt førre innlegg stort sett la vekt på betydninga av å "lytte til massene". Vel og bra det, men det er uhyre ensidig og dessutan prinsipielt feilaktig slik ho legg det fram i førre nr. av 4. mai.

Når eg seier at problemet er "vann i vann" i staden for "fåskan i vatnet" så seier eg ingenting anna en at vårt hovudproblem med masselinja i dag ikkje er at vi ikkje har kontakt med massene (for ein del år sidan var dette eit hovudproblem) i ulike samanhengar, men at vi ikkje utnyttar dei kontaktane vi har til å drive kommunistisk massearbeid. Her er det sjølsagt viktige skilnader mellom lag og mellom medlemmer. Eg synest : : : : at Tone

tek stilling til om dette er rett eller ikkje. For å kurere pasienten må vi stille ein diagnose. Dersom problemet er at NKS-arar ikkje har kontakt med folk så er det opplagt at dette må stillast først på dagsordenen: vi må komme oss ut ~~frå~~ av den interne sektoriseringen og bli kjent med folk. Mitt syn er ganske enkelt at det viktigaste problemet i dag er at vi ikkje utnyttar dei kontaktane vi allereide har. For ein del år sidan dreiv ikkje NKS-arar med fag, dei flaug rundt og var hyperaktivistar - men mista tillit fordi dei ikkje t.d. hadde rot i fagmiljøet og det sosiale miljøet på faget. Det er ingen tvil om at dette har endra seg mykje, ikkje minst når det gjeld den faglege aktiviteten. Eg reagerer på at T ikkje greier å ta stilling til kva som er problemet no - særleg på bakgrunn av at ho forsøker å vise kor sammansatt dette problemet er. Det duger lite for pasienten å høyre at sjukdommen hans er "sammensatt" dersom ikkje legen får summa seg til å finne ut kva sjukdommen konkret består i.

Eit skritt fram

Sentralstyret har stilt diagnosen når vi seier at "eit sentralt problem i NKS i dag er høgrefeil i synet på den kommunistiske organisasjonen og kommunistane si særegne rolle". Tone tøvar alvorleg når ho vil framstillle dette som at dette betyr at "det er den enkelte som må forbedre seg i steden for å vurdere mulighetene folk har til å utvikle seg til kommunistar i NKS". For det første er det klart at nettopp vilkåra for å utvikle seg til kommunistar ~~ikk~~ i NKS må stå heilt sentralt i avgjeringa av dette. For det andre er det minsanten heilt avgjerande for å lukkast i dette å forstå at enkeltmedlemmene si haldning til desse problema er heilt avgjerande for utfallet. Dette er både eit spørsmål om klassestandpunkt og om politiske innsikt og erfaring. Tone fører her fram ein argumentasjon som som går utpå at å snakke om høgrefeil i organisasjonen som eit heilt sentral problem må bety at leinga set i gang med ein slags djevleutdriving og rituelle botsøvingar overfor vanlege medlemmer. Igjen må eg minne om: for å kurere pasienten må vi stille ein diagnose

Er vi samde om dette kan vi gå eitt skritt vidare: korleis skal vi korrigere dette? Korleis lege pasienten? Her har Tone og Harry B lagt vekt på ei side som er overflatisk behandla i beretninga. I tillegg til det som er kome fram i denne debatten til no vil eg til slutt nemne ei sak som vi må legge større vekt på i det

vidare arbeidet med å korrigere høgreavviket og betre masselinja. Etter mitt syn er dette på lenger sikt avhengig av korleis rørsle greier å løyse dei store strategiske oppgåvene med å utvikle ein revolusjonær strategi. Men mange ser ut til å gløyme at føresetnaden for å greie dette er at vi har ei kommunistisk rørsle av oppofrande medlemmer som held fast ved marxismen og også evnar å bekjempe feilaktige idear i eigne rekkjer.

DORIS/OSLO
GIR SIN
KRITISKE
TILSLUTNING
TIL
HARRY
BELAFONTE

INDIVIDUALISME OG EIN KOMMUNISTISK ORGANISASJON

-Eg er samd med T(one) og H(arry) B i at ei svak side ved beretninga er at den ikkje peiker på feil ved det interne organisasjonslivet vårt, eller organisasjonspraksisen.

-Om ein skal seia noko om kva som er hovudproblemet i NKS, så er det høgrefeil. Dette ser det ut som alle (som har uttalt seg) er samde i. Beretninga peiker på "høgrefeil i synet på ein kommunistisk organisasjon og kommunistane si særlige rolle". I kampen mot dette stå

studier og skoloring sentralt.- -Det er foråvidt rett., men det er svært ein-sidedig. Etter at høgrediskusjonen starta i organisasjonen, og vi fikk ei oppprioritering av klassikerstudier, så har vi etter mi meining fått ei betring i det Beretninga ser på som "eit heilt sentralt problem". Men denne auka forståinga har ikkje fått store utslag i praksis. Og vi kan heller ikkje venta at berre studier og skoloring fører x til underverker. Dette har vori naudsynt, og vil framleis vera det, men det er ikkje nok.

-Det er ikkje berre tenkinga vår det er noko gale med, vi må og sjå på praksisen vår, både internt og eksternt, -og praksisen vår har mykje å seia for korleis vi tenker. Eg har påstått at vi har kommi eit stykke på veg i oppgjeret med høgje, og eg vil og påstå at om vi skal komma særleg lengre så må vi sjå på også korleis organisasjonen fungerer internt. Eg skal peka på nokre feil eg meiner preger arbeidsstilen vår. HB har brukt omgrepet byråkratisk arbeidsstil, T intern sekterisme, det fins andre omgrep som eg meiner er like så dekkande, -men det er ikkje det som er viktigast her. Eg vil velga å kalla denne stilen for bergerleg og individualistisk.

-HB og T peiker på ein god del søake sider som eg er samd med dei i. Ei av disse er den manglande oppsummeringa av diskusjonar som er sendt ut i organisasjonen. Nor S(entralstyremedlem) seier at vi ikkje berre må leggja vekt på korleis politiske linjer vert kjørt ut, men og på kva for nokre linjer, så er eg usamd med ho/han, -i denne samanhengen. Nor vi ser på kvart ein-skild utkjør så er dette viktig, men her gjeld det og kvifor demokratiet er essensielt i ein kommunistisk organisasjon. Det er mykje større sansynelighet for at leiinga skal kjøre ut feilaktige politiske linjer, nor dei ikkje er utvikla gjennom diskusjonar i organisasjonen, enn omvendt. Politikk utvikles gjennom diskusjonar og kamp mellom motsæiinger. Dessuten er det viktig i sånne samanhenger å trekkja med flest mulige erfaringer, for å gjera politikken best mulig. Derfor er det alment viktig og naudsynt at flest mogleg er med på å utvikla dei politiske linjene som er viktigst for organisasjonen. (-Dette er ikkje ein kritikk av dei politiske linjene Sentralen har kjørt ut).

-Ikkje er det berre sånne at diskusjonar i liten grad vert oppsummert, få folk vert trekt med i å utvikla politikken, og i å gå ut med politikken eksternt. Leiande kammerater (i og utafør Sentralstyret) er lite flikne til å trekkja med seg andre i sånne arbeid. Medlemmane vert i liten grad mobilisert politisk, men berre til aktivistoppgåver. Det ser ut som leiande kadre ser det som viktigare å markera seg eksternt, -og internt, enn å dra med seg, og utvikla vanlige medlemmer og sympere. Men oppgåva til DNS-ansvarleg er ikkje

først og fremst å halda gode innlegg på møta, og IK-ansv. å ø leia student-markeringar/aksjonar. Men ofte kan det sjå ut som det er sånn. Dette avslører ein individualistisk (eller byråkratisk) arbeidsstil, som er nært knytta til noko anna: i praksis er organisasjonen (i Oslo) ikkje først og fremst delt opp i lagseiningar, men heøler i eksterne fraksjoner og utval. Medøemmene føler seg ofte heller knytta til sårne enn til laga, og dei diskusjonane/det arbeidet som går føre seg der er viktigare for politikken vår.

-Vi jobber ikkje for ein sams politikk gjennom kollektive diskusjonar, og trekkja med oss heile organisasjonen båk politikken. På denne måten går vi glipp av ~~massevis~~ massevis av verdifull erfaring, og greier ikkje å bruka og utvikla dei ressurser vi har.

-Eg er forsåvidt samd med HB og T i at vi må styrka demokratiet og medlemmene sin innflytelse, men det er ikkje så enkelt. Berre ved det trur eg ikkje at vi kjem nokon veg. For å greia å styrke demokratiet, så må vi først styrke sentralismen. Vi treng ei leing som ikkje berre er i stand til å oppsummera diskusjoner som har gått i organisasjonen, men som og må mobilisera den til å gå ut med politikken, som kan dra med seg medlemmene og utvikla dei. Mi tese er at for å få ein organisasjon som fungerer demokratisk, og har ein kollektiv stil, så trengs ein sterkare leing, enn for å driva ei 'byråkratisk sjappe'.

-For ikkje å verta beskyldt for å vera ahistorisk, så skal eg ikkje påstå at det kunne ha vori særleg betre enn det no er. Ståa va atskildig verre for nokre år sia, (i alle fall i Oslo), Vi har oppnådd framgang i høve da, pga. at ein del aktivitet har vori trekt i gang, og pga. oppgjeret med høgre. Det var og naudsynt først å ta oppgjer med åpne h-idear, og å leggja vekt på å styrka studiane. Men h-avviket har og andre framtreddelsesformer, og gjennomsyrrer vår arbeidsstil. Beretninga burde analysera dette betre. Eit oppgjer med disse tendensane er naudsynt for at vi skal komma viare. -Ikkje at det er de vises sten, det einast naudsynte og rette, men eit av dei saker vi må gjera noko med, ved sia av t.d. studiar.

DORIS/Oslo.

ØKONOMISME i NKS !! ⁶⁰

Dette er ment å være et innlegg i diskusjonen omkring landsmøtet, men tar utgangspunkt i ett av hovedtemaene på sommerleiren. Det samme temaet tok vi senere opp på høstleir her i Trøndelag.

Uhyre kort oppsummert sa innlederen at det er helt naturlig at det ikke finnes flere revolusjonære i Norge i dag, fordi nordmenn har en for høy levestandard til å ville forandre samfunnssystemet. Disse konklusjonene vil jeg trekke av innledningen?

- 1) Den økonomiske kampen er viktigst for kommunister. Det er bare ved å oppleve nedgang i levestandarden at folk blir revolusjonære, og vi kan altså fange dem opp ved å delta i kampen mot dårligere økonomi.
- 2) Vår aktivitet har en tendens til å være kunstig høy, den må følge bevegelsen i massene.

En naturlig konsekvens av dette må bli:

Fortsatt IK som hovedoppgave, vår prioritering de siste åra har vært riktig. (Noe som også beretninga bygger opp under). Og - innafor IK skal den økonomiske kampen fortsatt ha første-prioritet.

Jeg slutter meg fullt og helt til "Breiflabben" når han i siste 4. mai oppfordrer folk til å lese Lenins "Hva må gjøres?" Likedan vil jeg oppfordre til å lese Pål Steigangs artikler i KK 8. og 11. oktober som går mye på det samme.

Lenin polimiserer i "HMG" skarpt mot to feilaktige linjer: Økonomisme og spontanisme; gjen-gitt i bl.a. flg. utsagn i "Rabotsjeje Djelo: (tidsskrift for økonomistene) "Oppgava for den revolusjonære sosialdemokraten er bare å få opp farta i den objektive utviklinga gjennom det bevisste arbeidet sitt, ikke å forebygge den eller erstatte denne utviklinga med sine egne subjektive planer for denne utviklinga." (s. 60 i "HMG").

Er det utenkelig at samme stand-punkt kunne ha forekommet i ei "NKS-analyse"?

Jeg mener nei, denne linja har faktisk vært sterkt framtrædende innafor NKS de siste åra.

Som et argument mot at den økonomiske kampen er viktigst, vil jeg sitere Lenin: "Er det sant at den økonomiske kampen allment er "det breieste brukbare midlet" til å trekke massene med i politisk kamp? Det er fullstendig usant." (s. 69, 70 i "HMG").

Lenin legger vekt på at den politiske og ideologiske kampen er like så viktig som den økonomiske, og understreker at kommunistenes oppgaver verken er å være haleheng eller "ved-siden-av-vandrere" til massebevegelsen, vi skal gå foran!

Likeså: revolusjonær bevissthet oppnås ikke automatisk gjennom den daglige kampen, den kommunistiske teorien må tilføres utenfra fordi den er en vitenskap som faktisk må læres!

Konklusjon: Utifra dette mener jeg at sirkularbeid og aktiv spredning av KK og anna propaganda blir uhyre viktige oppgaver for NKS. Internt foreslår jeg landsomfattende studier av "Hva må gjøres". Når det gjelder frontarbeid, er jeg enig med "breiflabben" i at vi må bli mer allsidig. F.eks. mer jeg at "Raud Front" (der den finnes) er mer velegna til å spre en helhetlig revolusjonær politikk enn arbeidet med IK er.

Jeg skal la være å utdype noe mer her, men mener at en del NKS'ere bør føle seg provosert!(!?)

Astrid, Trondheim

Heis dei raude fanane, Det er linjeskifte på gang i NKS.

61

-Eg har lyst til å seia mykje om mangt. Det går mange diskusjonar i distriktet: om Raud Front, om IK som hovudoppgåve, om økonomisme og korrigering av sistnevnte avvik.

-Siste nummer av 4.mai (det lysegrønne) har heilt sikkert ført til nye diskusjonar blant NKS'arar. Mange trønderkommunistar har nok stussa fælt over haustplanen frå Sentralen, og i kor liten grad han samsvarer med vår eigen.

Eg slår fast: Denne haustplanen representerer eit linjeskift.

-Som alle veit har IK vori hovudoppgåve til NKS i fleire år. Dette har det vori stor usemje om, i alle fall her i Trøndelag, utan at forslaget til Beretning ~~xxxxxx~~ så mykje som nemner denne usemja, kjøyrer SS/AU no ut nye linjer.

-Det fins mange gode grunner til å prøøritera det organisatoriske arbeidet, studiane i marxismen, etc -kort sagt ei konsolidering av NKS. Men i motsetnad til Sentralen meiner eg at dette oppnår vi ikkje ved å sleppa IKen heilt frå oss. Her i Tr.lag sitt vi stort sett med bukta og baa endane i NSU, FR, osv. (for ikkje å nemna aksjonskomiteen mot Statsbudsjettet). Å kutte IK no vil unektelig settja oss i eit noko underlig lys hos medstudentane. At vi har tatt på oss ansvar i NSU, etc. er forplikande. Vi kan berre ikkje sleppe taket. Å kutta IK no vil kort å godt ~~se~~ seia at vi slutter å jobba som kommunistar. Årsaka til det er ikkje først og fremst at vi som kommunistar er forplikta ^{til} vere dei mest konsekvente forkjemperne for velferden og dei økonomiske kåra til massane.

-Ein viktigaste grunn er at kapitalismen er inne i si verste og djupaste krise sia 30-åra, og det kjem berre til å bli verre og verre. I ein slik situasjon ligg dei objektive tilhøva til rette for protestar og opposisjon mot systemet, og ikkje minst: spørsmålet om det er mogleg å løysa dette på ein anna måte blir aktualisert. Samstundes er borgerskapet slue taktikere. Dei forer oss med "stram livreima-ideologi" og dessuten: dei økonomiske nedskjæringene kjem gradvis. Dette er det berre vi kommunistar som er i stand til å skjære gjennom. Vi må stadig vekke stille nedskjæringene inn i eit historisk perspektiv. Vi må visa at gradvise snikande forverringar i løpet av få år har blitt til STORE og at angrepa på studentøkonomien ~~tryar~~ heile det noverande utdannings-systemet.

-Samstundes må vi gjere det klart at vi kjemper ein DEFENSIV kamp. Vi blir stadig trengt lenger og lenger mot kanten av stupet.

Vulgariserte linjeskift.

-Som både Engels og Lenin sa så må kommunistane driva tre former for kamp: økonomisk, politisk og teoretisk kamp (Lenin: "Hva må gjøres"? s.34) Å utelukkande driva økonomisk kamp er økonomisme. Så vidt eg har forstått så har dette vore eit alvorleg problem i NKS. Men. Mitt poeng er at vi korrigerer ikkje det økonomistiske avviket ved å slutta å driva økonomisk kamp. Om slike idear vinn innpass klarer vi ikkje å korrigere noko som helst. Tvert imot vil dette vere eit vulgarisert oppgjær med økonomismen. Vi vil m.a.o. berre vandre frå den eine grøfta til den andre. Dermed blir vi ikkje betre kommunistar i og med at for å bli gode kommunistar må vi klare å sameine den økonomiske kampen med den politiske og ideologiske.

-DETTE HAR VI EIT GLIMRANDE HØVE TIL Å GJERA NO, og vi er godt i gang. Signalane frå DS tyder på at dei har lagt opp ein taktikk for korleis dette skal gjennomførast, og så vidt eg veit er dei ~~fl~~ fleste laga gira på oppgåva. Diverre kan eg ikkje seia det same om Sentralen. Etter må meining representerer dei eit haleheng, i og med at dei ikkje er i stand til å leie denne kampen.

-Grunngjevinga som SS/AU kjem med, er elles den syktynnaste eg nokon gong har vore borte i: "det j kan føre til at NKS vert nedlagt på kort sikt". Dette er ein situasjonsrappert som eg stiller meg heilt uforståande til. Her i Tr.lag skal vi korrigerast økonomismen ved å jobbe med IK på ein annan måte enn tidlegare - nemleg som kommunistar. Vi meiner at dette er den beste måten å styrke NKS på.

Må vi ta eit steg attende

-for seiaare å ta to steg framover? Lenin sa at det ikkje kunne eksistere ei revolusjonær rørsle utan ein revolusjonær teori. Eg har tidlegare sagt at situasjonen no er slik at vi kan kjøyre breiddt ut med propaganda for sosialismen. Men dersom vi skal kunne driva ideologisk/teoretisk kamp og propagandere for sosialismen og kommunismen, må vi sjølve vere faen så godt konsolidert på spørsmålet. Vi må vere godt skolert i marxismen-leninismen. At vi har hatt økonomistiske avvik, høgreavvik og diverse andre avvik er godt prov for at vi ikkje har godt nok grep ~~ø~~'om teorien. Spesielt ille er det at vi har for dårleg kjennskap til de marxistiske politiske økonomien, som jo er grunnmuren vi skal reise heile det politiske byggverket på. Korleis ~~kan~~ ^{skal} vi kunne forstå, for ikkje å ~~xxx~~ snakke om propagandere, statsteori og imperialismeteorier

vår utan å ha forstått kjerna i marxismen? Og korleis skal vi kunne påvisa at sosialismen både er mogeleg og naudsynt?

-Slår eg meg sjølv på kjeften no? Hevda ikkje eg at det var rett å prioritera IK? Nei, for det vil aldri vere eit spørsmål om enten eller. Tvert om må det vere både og. Både dagskamp og teoretiske studier. Både politisk kamp og teoretiske studiar.

-Eit meir seriøst spørsmål er om vi må leggja om prioriteringsplanane våre noko. Om vi må ~~prioriter~~ ta studiane så alvorleg at vi må sette dei opp som eit særlege prioritert område. Eg trur faktisk at dette må gjerast. Erfaringa syner nemleg at det er ein rein illusjon å tru at NKS'arar på eige å hand skal settja seg ned å studera. Likeins er det illusorisk å tru at klassikarstudiar skal gå hand i hand med praktisk jobbing i dagskampen utan at det vert satt i verk særskilte tiltak.

-I korte trekk tyder det at det må setjast opp obligatoriske studieplanar for laga. Ein å god ide er å få i gang viaregåande studiesirklar. Mange av NKS sine medlemmer har berre gått på grunnsirkel, og knapt nok det. Noko må i alle fall gjerast. Eg går ikkje inn for endring av haustplanen, men ber om at vårplanen blir sett opp på ein annan måte. Konkret med studiar som høgt prioritert. Derfor blir vi nøyddt til å prioritera andre ting lågare. Vi må m.a.o. ta eit steg attende på andre område, dvs. kutte ned på nokre av dei prioriterte eksterne oppgåvene som i å dag tar mykje tid.

EGIL.

Sentralstyret har aldri vedtatt at NKS ikke skulle gjøre noe med IK eller statsbudsjettet. Sentralstyret har vedtatt at arbeid med IK og statsbudsjett ikke måtte føre til at landsmøtebevegelsen og organisasjonsbygginga ble svekka. Bakgrunnen for vedtaket er erfaring for at dette har skjedd i en rekke tilfelle. F.eks. har det skjedd at studiesirkler er blitt nedlagt pga. statsbudsjettaksjoner. I et stort distrikt som Trøndelag fins det sjølsagt store ressurser igjennår lm-rørsla og organisasjonsbygging er tilfredsstillende ivaretatt.

Formuleringa "kan føre til at NKS vert nedlagt på kort sikt" er uheldig fordi den svartmaler situasjonen i NKS. Men på enkelte plasser er det faktisk en fare for at feilaktig prioritering i høst kan sette NKS i en svært vanskelig situasjon på kort sikt. PB

KARL OG KARA, -
BARE FORSTÅTT AV
NKS / AU ??

Bare en kort kommentar til beretninga. I en i og for seg edru framstilling, er det enkelte ting jeg reagerer negativt på. Under gjennomgåinga av "Breiflabbdiskusjonen" og HØGRE bl.a. i Bergen og Tromsø faller beretningsforfatterne etter min mening i grøfta. Jeg synes beretningsskriverne er utrolig kjappe til å komme med karakteristikk a la: "uforenelig med marxismen", evt. "...med marxismens grunnprinsipper". Dette blir ikke tilstrekkelig forklart, enn si argumentert for.

Greit nok at sentralstyret må bevare organisasjonen mot overslag og utglidninger og forsvare grunnlaget til NKS. Men - uforenlig med marxismen - er ikke det vel sterkt? Overflatiskhet, mangel på grundighet eller gå i djubden av problemene synes ikke jeg er spesielt marxistisk. Dessuten har jeg problemer med å akseptere en tre setnings avvisning av Tromsø's kritikk av punktet om kvinneforskeres funksjon i Handlingsprogrammet. Her trengs det debatt og studier, ikke en dogmatisk knock-out.

GUNNHILD

Tillegg- eller endringsforslag til avsnitt s.7 i beretninga som startar med : "Det er grunn til"

"Det er viktig å sette partiets mangel på initiativ i et historisk perspektiv. Som tidligere nevnt hadde ml-bevegelsen advart mot krigsfaren siden 1975. Ml-bevegelsen har mye av æren for at Sovjet i dag for de fleste i Norge står som en farlig krigsmakt - trosss fredsbevegelsen. I andre land i Vest-Europa som for eks. England og Vesttyskland står Sovjet mye sterkere og USA blir sett på den største krigsfaren.

Visse overslag ble likevel i denne sammenheng gjort. Fra å hevde som riktig er at imperialismen er årsaken til krig og at Sovjets agresjonspolitik er hovedfaren, startet AKP en ensidig diskusjon innretta på forsvar og våpen. Sovjet ble dessuten for noen stående som den eneste imperialismakten. Denne diskusjonen førte med seg store uenigheter i ml-bevegelsen. Da fredsbevegelsen kom råde det derfor stor forvirring innad når det gjalt forsvar og militærpolitikk. Sett på bakgrunn av dette kan en forklare manglende initiativ og smidig taktikk i fredsarbeidet med politisk uenighet.

Line
(Etter oppfordring fra laget)

PENGER & PRIVILEGIER ⁶⁶

I følge beretninga s.11 finnes det i dag en gruppe studenter som er privilegerte m.h.p. økonomiske kår. Denne gruppa er studenter på POP-fag Informatikk og Geologi (Data og olje)

"Disse studentene har enten svært godt betalte deltidsjobber for sitt eget fag eller blir kjøpt opp av næringslivet på et tidlig stadium av studiet."

Stemmer dette medvirkeligheten?

I så fall har ikke vi som geo- og informatikkstudenter noe behov for en kommunistisk studentorganisasjon, siden vi allerede fra starten i studiet har det fett økonomisk.

Hva er virkeligheten vår?

Vi kjenner ikke til feitedeltidsjobber på faget, men tar gjerne imot tips. Det nærmeste vi kommer er hjelpelærerstillinger på informatikk som toppen dreier seg om 25 studenter av 170 hovedfagsstudentene og ca. 700 lavere grads-studenter. På Geo eksisterer det 9 stipender til hovedfagsstudenter. Dette er det eneste vi veit om av "oppkjøp", og det sier ikke noe allment om vår situasjon.

Hvordan blir så vi på disse "høyt prioriterte faga" ramma av nedskjæringene?

På Informatikk ble hjelpelærerbudsjettet høsten -82 skåret ned fra 570000- ca. 460000 samtidig øker antall studenter som søker informatikk eksplosivt.

På begynnerkurs i informatikk ble ca. 200 avvist. For å være sikker på å komme med trengte man over 2 års studieansienitet. På de neste laveregrads kursene ble det avvist fra 100 til 159 studenter pr. kurs. Opptaket til hovedfag er på ca. 50 studenter i året. Halvparten av hovedfagsstudentene har ikke hovedfagsoppgave pga mangel på veiledere (24 lærere, 170 studenter).

Oppsummert: Studieforholda våre er ikke akseptable. Det begynner å bli umulig å følge anbefalt studieprogresjon. For å bli cand. mag. er det nødvendig å utvide studietida ved å samle "køvekttall" først for å kunne ta Informatikk eller Geologi. Muligheten til å komme inn på hovedfag er sterkt begrensa.

Inntil vi blir overbevist om det motsatte mener vi at vi er den studentgruppen som helhetlig blir hardest rammet av nedskjæringene fordi virkningene blir forsterka av økt søkning til faga

(utenlandsstudenter, samisk og små fag)

Sos Front ser på hard teknologi, sivilingeniører og leger som reaksjonært i seg sjøl. Beretninga os siste HMG uttrykker detsamme synet. Der er mer revolusjonært og reinghårig å utdanne seg til ei feitt statsrådspost enn til en stilling i næringslivet.

Sett fra SV-"kantina" blir da virkeligheten slik:

"Mat.Nat derimot skal fortsatt prioriteres. Det er derfor viktig at vi ikke lar oss lure til å utpeke studentene der som "hovedfiende." (våre understrekninger). Hvordan tror HMG-redaksjonen det fungerer å presentere NKS propaganda på Realfag når studentene her blir omtalt i "de"-form?

Mener de ansvarlige for beretninga at det ikke er grunnlag at det ikke er grunnlag (i vår interesse) å reise kamp på Data-Geo-fag for økte bevilgninger & bedre studieforhold.

Hilsen "De privilegerte"
Informatikklaget på Mat.Nat.

VEDTAK OM

"ET HELT SENTRALT PROBLEM..."

FRA NKS - BERGEN.

Beretninga hevder at "et helt sentralt problem i NKS idag er høyrefeil i synet på den kommunistiske organisasjonens og kommunistenes særegne rolle". Slik en kan tolke beretninga, mener sentralstyret at dette er hovedproblemet. Feila kommer til uttrykk ved at det ikke blir kjempa for de kommunistiske normene, indivi-dualisme og liberalisme får leve uten kamp, NKS blir sett på som en samling frontaktiuvister, kommunistisk propaganda blir ikke spredd (særlig ikke propaganda mot revisjonistene) og ved at det i frontene, særlig i IK-arBEIDET' IKKE BLIR FREMMA NKS' analyser. Aktivistene har ikke blitt urvikla til kommunister.

Vi vil slutte oss til sentralstyrets syn så langt som til å si at detteer sentrale problem. Husleieleksjonene, særlig i 1980 da vi hadde stor innflytelse i ledelsen, er et godt eksempel på det manglende perspektivet for vår særegne rolle i fronten. MANGlende kamp mot liberalismen har vært et klart problem: Likeledes at NKS-medlemmer ikke fungerer som kommunister i sitt daglige miljø.

Men vi vil hevde t det er feil å redusere ~~disse~~ problemene til disse sakene. Det betyr å dekke over viktige ting som har hatt stor betydning for vår tilbakegang. Særlig mener vi det er viktig å diskutere og løse det vi kaller byråkratiske feil i organisasjonen.

a) For det første gkjelder det organisasjonens forhold til andre studenter - til massene og til frontorganisasjonene. Vi må tilbake til streikestøttarbeidet i 75/76 for å finne eksempel på at NKS som organisasjon stilte oppgaven å mobilisere studenter til aktivt frontarbeid og hvro vi jobba mål-~~rett~~ retta for å utvikle frontens politikk og aktivitet. Fokus var retta mot aktivistene, de radikale studentene. Her var kommunistenes linje å diskutere med aktivistene, fremme NKS' syn og propagandere for sosialismen - det beretninga rettmessig savner i dag. Men det er også noe mer - noe annet,

som ikke baretinga tar opp. Organisasjonen som kollektiv var retta inn på arbeidet blant studentene - for å få dem til å delta, til å bli aktivister. IK-arbeidet var f.eks. seinare alltid prega av topplansdiplomati og ledelse for å bestemme

politikken, ikke for å mobilisere studentene/aktivistene (et tilsvarende problem har vi sett i AKPs takling av fredsbevegelsen)

b) Dette henger nøye sammen med indre forhold i organisasjonen, planer som er lagt og åssen oppgavene er stilt, tiltak somer gjort, hvem som gjør hva osv. Vi skal peke på noen saker:

- Planlegging (lokalt). I stedet for å utvikle en plan for åssen laga/laget som helhet skal løse kampooppgava kollektivt, har planlegginga hatt preg av l  ster over n  dvendige ting vi m   gj  re noe med. Oppgaven er s      f   for  elt disse tinga p   medlemmene. Dels har dette med priorit  ring    gj  re, men s  rlig har det    gj  re med metoder for ledelse. Vi har ikke evna    legge en plan for   ssen kollektivet skal l  seoppgaven   vi stiller oss. En administrativ form for ledelse.

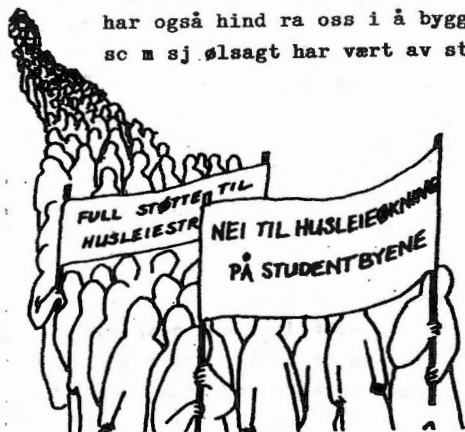
Den sentrale ledelsen rammes av tilsvarende kritikk. Hvor konkrete og grundige er ledelsens forarbeid og unders  kels  r f  r planer blir vedtatt? Heller overfl  tisk og tilfeldige etter v  rt syn. Dermed kan heller ikke planer f   en konkret utforming. Den sentrale ledelsens   verksetting av planer har liggi p   n  v  et med    sende ut generelle skriv. Sentral styret m   ogs   kritiseres for at det ikke har utvikla en gjennomtenkt, langsiktig plan for   ssen organisasjonens som helhet ska  bygges opp igjen. Hvilke saker og hvilke metoder skal vi anvende. (Her kan vi ha en del    l  re av RU, etter det inntrykket vi har av dem)

- Kaderfostring, synet p   medlemmene. Et gj  ennomg  ende trekk har v  rt at de ledende folka har leda organisasjonen internt og oppgaver de har hatt utenfor har v  rt av typen topplansledere i husleiestreik. Verken internt eller eksternt har deres arbeid best  tt i    jobbe sammen med og    utvikle aktivister og ferske folk. Ferske folk i organisasjonen har blitt overlatt til seg sj  l - med oppgaver p   papiret og knapt nok det.

Vi har hatt en h  pl  s situasjon der lederne har flydd og streva - med liten gevinst, samtidig som medlemmene har f  tt gjort relativt lite - med frustrasjon og liten politisk utvikling som

resultat.

4) En sak som iallfall her i Bergen hører med til bildet, er et lite sosialt miljø i og rundt NKS. Miljøet har ikke vært dårlig, prega av uvennskap og liknende, men av ulike årsaker har det alltid vært veldig oppsplitta og redusert til intern organisasjonssamheng. Dette svkker naturlig nok sjansene for en aktiv, kollektiv stil og enkeltmedlemmenes muligheter til å få diskutert politiske spørsmål utenom møtet. Dette har også hindra oss i å bygge ut et stort felles sosialt omland, som sjølsagt har vært av stor betydning.

NKS laget på psykologi vedtar følgende angående sentralstyrets forslag til beretning.

- a) Laget slutter seg i hovedsak til beretninga slik den står.
- b) Men laget mener at en beretning i tillegg til å være en oppsummering av arbeidet i perioden, også skal være en rettesnor for fremtidig arbeid. Denne sida av beretninga er etter vår mening for svak. Vi reiser derfor forslag om at svakhetene i arbeidet konkretiseres utover det som nå er tilfellet. Her mener vi at det er viktig at en diskusjon om hvordan hele bevegelsen trekkes inn i utarbeidelsen av linjene for bevegelsens arbeid. F.eks. hvordan IK-arbeid kan knyttes til mere strategiske spørsmål, for å oppnå et gjennombrudd i massene.

"Herregud, det kan se
ut som teori, men det
er bare kaos, kaos, kaos."

Handwritten text in a cursive script, likely a signature or a note, positioned below the drawing. The text is mirrored across the page.